

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

2.1 ความสำคัญและพัฒนากการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในประเทศไทย

ประเทศไทยกำลังอยู่ระหว่างพัฒนาระบบการจัดเก็บข้อมูลและสถิติอาชญากรรมในทุกด้านของทุกหน่วยงานให้มีลักษณะบูรณาการเชื่อมโยงและสามารถใช้ประโยชน์ได้สูงสุดร่วมกันในการบริหารงานยุติธรรมอย่างเป็นระบบครบวงจรโดยระบบที่กำลังอยู่ระหว่างการพัฒนาในขณะนี้ก็คือ “การพัฒนากการจัดทำอัตราอาชญากรรมแห่งชาติ”(crime rate) หรือที่นานาประเทศเรียกว่า การรายงานอาชญากรรมอย่างเป็นทางการ (Uniform Crime Report or Official Report) ซึ่งส่วนใหญ่รายงานในรูปสถิติคดีจึงรู้จักกันในอีกชื่อหนึ่งว่าการรายงานสถิติคดีอาชญากรรม ระบบหนึ่ง และ “การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน” หรือโดยทั่วไปรู้จักกันในนามของ “การสำรวจข้อมูลเหยื่ออาชญากรรม” (National Crime Victimization Survey) อีกระบบหนึ่ง (สำนักงานกิจการยุติธรรม, 2551)

อัตราอาชญากรรม (crime rate) คือ ตัวเลขที่ใช้ในการวัดจำนวนอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาหนึ่งต่อจำนวนประชากร โดยใช้หลักการคำนวณตัวเลขอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับสัดส่วนของประชากรอัตราอาชญากรรมถือเป็นข้อมูลในการช่วยรัฐประเมินผล ติดตามสถานการณ์แวดล้อม พยากรณ์ทิศทางการปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชากร รวมทั้งตรวจสอบและประเมินการใช้จ่ายในการบริหารงานยุติธรรมซึ่งจำเป็นต้องมีตัวชี้วัดประสิทธิภาพการบริหารจัดการเพื่อนำผลไปใช้ในการวางแผนงานยุติธรรมในอนาคตต่อไป (สำนักงานกิจการยุติธรรม, 2551) ส่วนการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน เป็นการวิจัยเชิงสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการเกิดอาชญากรรมทั้งที่มีการรายงานและไม่มีการรายงานต่อเจ้าหน้าที่ในช่วงเวลาหนึ่งๆนำมาทำการประมวลวิเคราะห์และเผยแพร่อย่างเป็นทางการโดยหน่วยงานของรัฐอย่างเป็นระบบต่อเนื่อง

อัตราอาชญากรรมแห่งชาติมีความสำคัญยิ่งต่อระบบการบริหารงานยุติธรรมในฐานะระบบข้อมูลของทางราชการด้านสิทธิเสรีภาพและความมั่นคงปลอดภัย โดยเหตุที่ปัจจุบันเป็นช่วงเวลาประเทศไทยกำลังพัฒนาระบบฐานข้อมูลและสถิติอาชญากรรมเพื่อรองรับระบบยุติธรรมแห่งอนาคตบนเส้นทางแห่งการปฏิรูประบบยุติธรรมไทย

2.2 การวัดสถิติอาชญากรรม

เหตุผลในการวัดสถิติอาชญากรรมเพื่อ

1. เพื่อวัดสภาพความเป็นอาชญากร ได้แก่ อายุ เพศ ระดับการศึกษา และสภาพครอบครัว
2. เพื่อเข้าใจความสัมพันธ์ของอาชญากรต่อสภาพแวดล้อม ได้แก่ ท้องถิ่น ปัญหา มูลเหตุจูงใจและกลุ่มเพื่อน
3. เพื่อประโยชน์ต่องานวิจัยสาขาอื่นๆ ได้แก่ อาชญาวิทยา ทัณฑวิทยา สังคมศาสตร์ เศรษฐศาสตร์
4. เพื่อป้องกันอาชญากรรม ได้แก่ สภาพแวดล้อมที่อาจก่อให้เกิดอาชญากรรม แนวโน้มของการเกิดอาชญากรรม ช่วงเวลาที่มักเกิดอาชญากรรม ท้องถิ่นหรือสถานที่ที่มีการเกิดอาชญากรรม

2.2.1. การวัดจากสถิติของทางราชการ

การวัดจากสถิติของทางราชการ คือ การวัดปริมาณของอาชญากรรมจากบันทึกของหน่วยงานราชการ ได้แก่ ตำรวจ อัยการ ศาล และราชทัณฑ์

ตำรวจ ปริมาณอาชญากรรม จะมีจำนวนมากกว่าหน่วยงานอื่น เพราะรับแจ้งความ

อัยการ ปริมาณอาชญากรรม จะลดลง เนื่องจาก อัยการจะทำหน้าที่

ในการพิจารณาคดีที่ควรส่งฟ้อง มีพยานหลักฐาน หากบางคดีสามารถยอมความกันได้ ก็จะไม่ส่งเรื่องฟ้อง : สถิติจึงน้อยกว่าตำรวจ

ศาล ปริมาณอาชญากรรม น้อยกว่าอัยการ เพราะอัยการจะพิจารณาก่อนแล้วทำเรื่องส่งฟ้องบางคดี

ราชทัณฑ์ ปริมาณอาชญากรรม : สถิติน้อยที่สุด แต่เป็นสถิติที่ชัดเจน เช่น สถานภาพของอาชญากร : อายุ, เพศ, ระดับการศึกษา, ครอบครัว

2.2.2 ลักษณะสำคัญของการวัดสถิติจากทางราชการ

สถิติของทางราชการ มีลักษณะเหมือนภูเขาน้ำแข็ง 3 ลูก เนื่องจากเกิดตัวเลขมืด (Dark Figres) กล่าวคือ เป็นอาชญากรรมที่ไม่มีผู้แจ้งความ หรือ ตำรวจไม่สามารถตรวจพบ หรือเรียกว่า เป็นภูเขาน้ำแข็ง ส่วนที่จมอยู่ใต้น้ำนั่นเอง อาทิ

- คดีทำแท้ง

- คดีลักขโมยเล็กๆ น้อยๆ เจ้าทุกข์ไม่แจ้งความเพราะยุ่งยากเสียเวลา

สาเหตุสำคัญที่ไม่มีการแจ้งความ หรือ ตำรวจไม่สามารถตรวจพบ จนกลายเป็นตัวเลขมืด (Dark Figures) เป็นภูเขาน้ำแข็งจมอยู่ใต้น้ำ เนื่องจาก

1. ไม่มีเจ้าทุกข์ เช่น การทำผิดกฎจราจร อาชญากรรมคอมพิวเตอร์ อาชญากรรม การเมือง การทำแท้ง อาชญากรรมเศรษฐกิจ

2. ไม่มีผู้ให้ความร่วมมือ เช่น พยานโดยข่มขู่ เห็นว่าเสียเวลา การลักขโมยเล็กน้อย สภาพในปัจจุบัน สังคมที่ต่างคนต่างอยู่ หรือเกิดความอับอายหากเข้าแจ้งความ เช่น กรณีการถูกข่มขืน

3. ผู้เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมอาจไม่ทราบว่า การกระทำนั้นๆ เป็นอาชญากรรม เนื่องจากไม่มีความรุนแรง อาทิเช่น คดีขโมยเล็กๆ น้อย เช่น ชุตชั้นใน การทำอนาจาร หรือ แม้แต่กรณีที่สามารถประนีประนอมยอมความกันได้ เช่น อาชญากรรมในครอบครัว เป็นต้น

4. สามารถประนีประนอมยอมความกันได้ เช่น อาชญากรรมในครอบครัว

ลักษณะของภูเขาน้ำแข็ง 3 ลูก เปรียบเทียบกับอาชญากรรม

1. murder, manslaughter, bank and post – office robberies, car thefts

ประเภทของอาชญากรรมของภูเขาลูกแรก จะเป็นสถิติของอาชญากรรมที่มีผู้เข้าแจ้งความมากที่สุด จึงมีภูเขาน้ำแข็งที่น้ำเกือบหมด โดยลักษณะของคดี คือ

- มีเจ้าทุกข์เข้าแจ้งความ
- เป็นคดีที่มีความรุนแรง ก่อให้เกิดความเสียหายต่อเหยื่ออาชญากรรม
- มีผู้ให้ความร่วมมือในการดำเนินคดี

คดีที่มีการแจ้งความมากที่สุด เช่น

- การฆ่าคนตาย
- การปล้นธนาคาร ปล้นไปรษณีย์ (ปล้นองค์กร)
- การขโมยรถยนต์

2. Violent crimes Committed by an unknown person robbery of private persons basement burglaries, bicycle thefts, etc

ลักษณะของภูเขาลูกที่สอง คือ มีปริมาณอาชญากรรมที่เข้าแจ้งความมีปริมาณน้อย ในขณะที่ปริมาณอาชญากรรมที่ไม่ได้แจ้งความ หรือ ตัวเลขมีดมีปริมาณมากกว่า โดยลักษณะของคดี คือ

- เป็นคดีที่มีความรุนแรง แต่ไม่ทราบตัวผู้กระทำผิด
- มีเจ้าทุกข์เข้าแจ้งความน้อย
- เป็นคดีที่ไม่มีความรุนแรงมาก

ตัวอย่างคดี

- การปล้นทรัพย์ ชิงทรัพย์ รายนบุคคล
- การลักทรัพย์โดยการเจาะ รั่ว เข้าไปในอาคารสถานที่
- การขโมยจักรยาน

3. Assaults on women, sexual assault, shop thief, traffic offences, economic crimes

ลักษณะของภูเขาลูกที่สาม คือ ปริมาณอาชญากรรมที่เข้าแจ้งความมีปริมาณน้อยมาก หรือ แทบไม่มีการเข้าแจ้งความเลย เนื่องจาก

- ไม่มีเจ้าทุกข์ อาชญากรรมไม่มีผู้เสียหาย ผู้เสียหายจำนวนมากไม่สามารถระบุได้
- ไม่มีผู้ให้ความร่วมมือโดยเฉพาะคดีความผิดทางเพศ เช่น การถูกข่มขืน ผู้เข้าแจ้งความเกิดความอับอายไม่กล้าแจ้งความ

- เหยื่อหรือผู้เกี่ยวข้อง ไม่ทราบว่าการกระทำนั้นๆ เป็นอาชญากรรม

ข้อดีของการวัดสถิติอาชญากรรมทางราชการ

- เป็นสถิติที่เกิดขึ้นจริง

ข้อเสียของการวัดสถิติอาชญากรรมทางราชการ

- แสดงถึงจำนวนคดีที่เกิดขึ้น แต่ไม่ได้บอกว่าแต่ละคดีมีผู้กระทำผิดกี่คน
- ไม่ได้ข้อมูลที่ถูกต้องทั้งหมด จำนวนที่ถูกต้อง เช่น กรณีอาชญากรรมในครอบครัว, ขโมยเล็กน้อย

- ไม่ทราบถึงความรุนแรง
- ไม่ทราบสาเหตุอาชญากรรม

2.2.3 การวัดจากการเปิดเผยของผู้เสียหาย (Surveying Crime Victims)

จากรูปแบบของการวัดจากทางราชการประสบปัญหาในการเข้าถึงข้อมูลและข้อเท็จจริง ซึ่งลักษณะคดีหรือพฤติกรรมที่เกิด ทำให้ได้ข้อมูลที่ไม่ชัดเจน เช่น ในกรณี คดีข่มขืน ผู้เสียหายโดนข่มขืน ถูกรังแก ความ คดีเล็กน้อย - อนาคต - ลวนลาม คดีสามารถประนีประนอมยอมความได้ อาชญากรรมในครอบครัว สามีทำร้ายภรรยา ผู้เสียหายเห็นว่าแจ้งความกับทางราชการแล้วไม่มีประโยชน์ เป็นต้น

นอกจากนี้วิธีการในการวัดเป็นการตั้งคำถามซึ่งลักษณะของคำถาม อาทิเช่น

- เคยเป็นผู้เสียหายหรือไม่
- ประเภทอาชญากรรมที่เกิด
- รูปแบบ วิธีการ ลักษณะการเกิดเหตุ
- ผลกระทบที่ได้รับ
- เหตุผลในการแจ้งความและไม่แจ้งความ

จากที่กล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่ารูปแบบและวิธีการในการวัดของหน่วยงานราชการ ทำให้ได้ข้อมูลไม่ครบถ้วนในคดีที่เกิด ดังนั้นการวัดอีกวิธีหนึ่งที่สามารถเข้าถึงข้อมูลและได้ข้อมูลพฤติการณ์แห่งคดีที่ถูกต้อง คือ **วัดจากการเปิดเผยของผู้เสียหาย (Surveying Crime Victims)** โดยมีวิธีสำรวจ ดังนี้

1. การสำรวจจากแต่ละครอบครัว (Household Survey)
2. การสุ่มกลุ่มตัวอย่าง (Sample Survey)
3. การสัมภาษณ์ (Interviews)

2.2.4 การวัดจากผู้กระทำผิด

- เคยทำผิดอะไรและเคยถูกดำเนินคดีอะไร
- มุ่งเหตุจูงใจในการก่อเหตุ

ข้อดี

- ทราบปริมาณอาชญากรรม

ข้อเสีย

- ผู้ตอบไม่ได้รับความคุ้มครอง
- ผู้ตอบไม่ให้ความจริง

2.2.5 การวัดจากสถิติของสื่อมวลชน

คือ การวัดปริมาณของอาชญากรรมจากข่าวที่สื่อมวลชนได้นำเสนอผ่านโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ วิทยู เช่น การเก็บรวบรวมคดีฆ่า ข่มขืน ปล้นจี้ อาชญากรเด็ก ภายในช่วง 6 เดือนหรือ 3 เดือน เป็นต้น

ข้อดี

- ทราบลักษณะความรุนแรงของอาชญากรรม และขั้นตอนกระบวนการ
- ทราบสาเหตุอาชญากรรม

ข้อเสีย

- ไม่ทราบปริมาณที่ถูกต้อง
 - อาชญากรรมที่มีความรุนแรงน้อย ไม่น่าสนใจจะไม่ได้รับการนำเสนอ
- มุ่งการขายข่าวเป็นสำคัญ
- ในช่วงที่มีข่าวอื่นๆ น่าสนใจกว่าข่าวอาชญากรรมจะไม่นำเสนอ เช่น ข่าวการเมืองและข่าวเลือกตั้ง

2.2.6 การวัดสถิติอาชญากรรมจากสิ่งแวดล้อม

คือ การวัดปริมาณอาชญากรรมจากสิ่งแวดล้อมในเมืองหนึ่ง ๆ เช่น

- การติดลูกกรงสำหรับทุกบ้าน
- ทางเกงในกันข่มขืน
- การเลี้ยงสุนัขพันธุ์ดุ
- การจ้างยาม ตำรวจคอยคุ้มกัน
- กฎหมายที่กำหนด

ข้อดี

- ทราบปริมาณอาชญากรรมในสังคมได้ง่าย

ข้อเสีย

- อาจจะไม่ใช้การวัดสถิติอาชญากรรมที่แท้จริง

จากที่กล่าวในข้างต้นการวัดอาชญากรรมในปัจจุบันมีความยุ่งยากซับซ้อนมากกว่าอดีตที่ผ่านมา และมีความคิดเห็นแตกต่างกันไปหลากหลายว่าควรจะวัดอย่างไร จะใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลอย่างเป็นทางการจากแหล่งข้อมูลหลายๆ แหล่ง และขณะเดียวกันก็เก็บข้อมูลอย่างไม่เป็นทางการจากแหล่งข้อมูลทางการได้อย่างไร ซึ่งมักจะพบความคลาดเคลื่อนของข้อมูลจากแหล่งต่างๆ อยู่เสมอเมื่อนำมาสอบทานและบูรณาการเข้าด้วยกัน เพื่อที่จะบ่งบอกออกมาให้ใกล้เคียงกับความจริงมากที่สุด ว่าที่จริงแล้วมีอัตราอาชญากรรมเกิดขึ้นเท่าไรในห้วงเวลาหนึ่งๆ ภายใต้สถานการณ์ทางสังคมขณะนั้นๆ ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอาชญากรรมเป็นอย่างไร ใครประกอบอาชญากรรม และใครตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ฯลฯ เพราะข้อมูลมักแตกต่างกันไปตามวิธีการที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ระบบฐานข้อมูลและสถิติอาชญากรรมมีการจัดเก็บประมวลผลและเผยแพร่โดยสำนักงานตำรวจแห่งชาติเป็นหลัก ซึ่งได้ดำเนินการจัดเก็บฐานข้อมูลอาชญากรรมโดยพนักงานสอบสวนเจ้าของคดีและมีการรายงานอาชญากรรมอย่างเป็นทางการในรูปของสถิติอาชญากรรมของทางราชการ ตามข้อ 1 - 2 แต่ยังไม่เคยมีการดำเนินการสำรวจข้อมูลเหยื่ออาชญากรรมแห่งชาติ รวมทั้งสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง ตามข้อ 3 - 4 มาก่อน ซึ่งในห้วงระยะเวลาห้าปีที่ผ่านมาประเทศไทยโดยสำนักงานกิจการยุติธรรมเริ่มสนใจทำการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมและดำเนินการในเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องตามลำดับ ดังนี้

ในปี พ.ศ. 2547 สถาบันวิจัยและพัฒนากระบวนการยุติธรรม สำนักงานกิจการยุติธรรมกระทรวงยุติธรรมได้ให้ทุนสนับสนุนงานวิจัยเรื่องการจัดทำอัตราอาชญากรรมเป็นครั้งแรกแก่คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดย รองศาสตราจารย์สุดสงวน สุธีสร และคณะ เพื่อทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับ “ระบบการจัดเก็บฐานข้อมูลยุติธรรมทางอาญาของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม”

ในปี พ.ศ. 2548 สำนักงานกิจการยุติธรรมได้ทำการศึกษาวิจัยโครงการพัฒนาระบบการป้องกันและระงับข้อพิพาทในกระบวนการยุติธรรม เรื่อง “การจัดทำอัตราอาชญากรรม

แห่งชาติ (crime rate)”อย่างจริงจัง และ ในปีเดียวกันมีการจัดทำยุทธวิธีครั้งที่ 1 เรื่อง “การจัดทำอัตราอาชญากรรมแห่งชาติ (crime rate)” ร่วมกับคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ อีกทางหนึ่ง

ในปี พ.ศ. 2549 สำนักงานกิจการยุติธรรมร่วมกับสำนักงานสถิติแห่งชาติ ได้ริเริ่มดำเนินโครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ในเขตกรุงเทพมหานคร เป็นการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมจากผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยตรงครั้งแรกของประเทศไทย (National Crime Victimization Survey) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.กมลทิพย์ คติการ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย เป็นที่ปรึกษาโครงการ

ในปี พ.ศ. 2550 สำนักงานกิจการยุติธรรมร่วมกับสำนักงานสถิติแห่งชาติ ได้ดำเนินโครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ในจังหวัดนครศรีธรรมราช พ.ศ. 2549 เป็นโครงการนำร่องการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมจากผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยตรงครั้งแรกในส่วนภูมิภาคของประเทศไทย (National Crime Victimization Survey) โดยมีรองศาสตราจารย์ ดร.กมลทิพย์ คติการ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย เป็นที่ปรึกษาโครงการ

ในปี พ.ศ. 2551 สำนักงานกิจการยุติธรรมร่วมกับสำนักงานสถิติแห่งชาติ ขยายผลการดำเนินงานด้านนี้อย่างต่อเนื่อง โดยดำเนินโครงการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2551 ทำการสำรวจอาชญากรรมทั่วประเทศเป็นครั้งแรก โดยมีรองศาสตราจารย์ ดร.กมลทิพย์ คติการ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย เป็นที่ปรึกษาโครงการ ดำเนินการเก็บรวบรวม ข้อมูล (สำนักงานกิจการยุติธรรม,2551)

2.3 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเกิดอาชญากรรม

1. ทฤษฎีสำนัคคลาสสิก (Classical School)

อาชญากรรมเป็นสิ่งที่ควบคุมได้ด้วยสังคม มีการศึกษาถึงสาเหตุและพฤติกรรมของการเกิดอาชญากรรม ดังนี้

โดยในยุคแรกมีการศึกษาของสำนักคลาสสิก (Classical School) ของ **Cesare Baccaria** ซึ่งเชื่อว่ามนุษย์มีอิสระที่จะเลือกตัดสินใจในสิ่งที่เห็นว่าได้ประโยชน์มากกว่าสิ่งที่เสียประโยชน์ “มนุษย์มีเจตจำนงอิสระ (Free Will) ในการเลือกการกระทำ” การกระทำผิดนั้นเนื่องจาก

- ไม่เกรงกลัวกฎหมาย
- บทลงโทษที่เคยได้รับไม่มีความรุนแรง

ทฤษฎีเจตจำนงอิสระ (Free will) เชื่อว่ามนุษย์ทุกคนมีอิสระที่จะคิด ทำสิ่งใดด้วยตัวของเขาเอง มนุษย์มีความสามารถในการใช้เหตุผล ดังนั้น เมื่อมนุษย์กระทำความผิดลงไป โดยการตัดสินใจและการใช้เหตุผลของตนเองแล้ว เขาก็จะต้องรับผิดชอบในสิ่งที่เขากระทำลงไป

หากกระทำผิดย่อมต้องได้รับการลงโทษ การที่สังคมลงโทษบุคคลนั้นก็เพราะว่าเขาได้กระทำความผิดและเป็นสิ่งที่เขาสมควรจะได้รับ

ความคิดเกี่ยวกับการลงโทษเพื่อการป้องกัน (Preventive Punishment) ของเบคคาเรีย ตามที่ปรากฏในหนังสือ On Crime and Punishments

1. การลงโทษมีความจำเป็น เนื่องจากมนุษย์ยังมีความเห็นแก่ตัว คนเราพร้อมที่จะฝ่าฝืนสัญญาประชาคม ถ้าหากสิ่งนั้นก่อให้เกิดประโยชน์ส่วนตัว สำหรับเบคคาเรียเห็นว่ามนุษย์ทุกคนสามารถมีพฤติกรรมอาชญากรได้เสมอ

2. เมื่อเป็นดังนั้น การลงโทษจึงไม่ควรปฏิเสธต่อความเห็นแก่ตัวของมนุษย์หากแต่ควรส่งเสริม “แรงจูงใจ” ไม่ให้ประโยชน์ของมนุษย์ถูกทำลายโดยกฎหมาย

3. การลงโทษ ควรจะมีไว้เพื่อเป็นการป้องกัน โดยใช้ความคิดเรื่องการข่มขู่ยับยั้ง (Deterrence) ซึ่งการข่มขู่ยับยั้งแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

ก. การข่มขู่ยับยั้งโดยเฉพาะ (Specific Deterrence) เป็นการลงโทษผู้กระทำผิดรายบุคคลเพื่อยับยั้งมิให้เขากระทำผิดซ้ำ

ข. การข่มขู่ยับยั้งโดยทั่วไป (General Deterrence) เป็นการลงโทษผู้กระทำผิดเพื่อเป็นตัวอย่างแก่บุคคลอื่นในสังคมทั่วไปให้เห็นผลร้ายของการกระทำผิด เพื่อยับยั้งมิให้เขากระทำผิด เพราะเกรงกลัวต่อโทษที่จะได้รับ

4. การข่มขู่ยับยั้ง (Deterrence) การลงโทษเพื่อเป็นการข่มขู่ยับยั้งการกระทำผิดขึ้นอยู่กับเงื่อนไขสองประการคือ

ก. การลงโทษจะต้องได้สัดส่วนกับอาชญากรรม

ข. สาธารณะชนจะต้องได้รับรู้เข้าใจอย่างแน่ชัดเกี่ยวกับการลงโทษนั้น

2. ทฤษฎีการลงโทษเพื่อการข่มขู่ยับยั้ง

เบคคาเรีย เป็นผู้ที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นบิดาแห่ง “ทฤษฎีการลงโทษเพื่อการข่มขู่ยับยั้ง” (Deterrence Theory) เบคคาเรียอธิบายถึง ทฤษฎีการลงโทษเพื่อการข่มขู่ยับยั้งว่าการลงโทษที่สามารถข่มขู่ยับยั้งผู้กระทำผิดได้ จะต้องมียุทธศาสตร์สำคัญ 3 ประการคือ

1. การลงโทษด้วยความรวดเร็ว (Swiftness of punishment) เบคคาเรียให้เหตุผลสองประการว่า ทำไมจึงต้องลงโทษด้วยความรวดเร็ว

เหตุผลประการแรก ผู้กระทำผิดบางราย กระบวนการยุติธรรมใช้เวลาหลายปีกว่าที่จะนำตัวมาพิพากษาลงโทษ บ่อยครั้งที่พบว่าเวลาที่ใช้ในการติดตามตัวยาวนานกว่าเวลา ตามโทษที่จะกำหนดให้ลงโทษสำหรับความผิดนั้นเสียอีก แม้ว่าจะกำหนดโทษสูงสุดแล้วก็ตาม เบคคาเรียจึงกล่าวไว้ว่า

“...การลงโทษด้วยความรวดเร็วว่องไว และความใกล้ชิดกับการประกอบอาชญากรรม จะเกิดประโยชน์มากกว่า”

เหตุผลประการที่สอง เบคคาเรียเห็นว่า ความรวดเร็วในการพิพากษาวางโทษ ผู้กระทำผิดมีความสัมพันธ์กับขนาดของการลงโทษเพื่อข่มขู่ยับยั้ง การพิพากษาวางโทษและการลงโทษด้วยความรวดเร็วจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง เบคคาเรียยังเชื่อว่า

“ การลงโทษที่มีความรวดเร็วและแน่นอนย่อมจะส่งผลในการระงับยับยั้งการกระทำ ความผิดได้มากกว่าการลงโทษที่ใช้ความรุนแรงเพียงอย่างเดียว”

2. ความแน่นอนในการลงโทษ (Certainty of punishment) เบคคาเรียเห็นว่าเป็น คุณภาพที่สำคัญที่สุดของการลงโทษ

3. ความเคร่งครัดหรือความรุนแรงในการลงโทษ (Severity of punishment) เน้นว่าการลงโทษที่มีประสิทธิผล โทษที่เป็นไปได้นี้ จะต้องมากเกินกว่าประโยชน์ที่ผู้กระทำผิดจะได้รับจากการประกอบอาชญากรรม

แนวคิดของชีซาร์ เบคคาเรีย เกี่ยวกับกฎหมาย กระบวนการยุติธรรม อาชญากรรมและการลงโทษ โดยสรุป (ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์, 2531)

1. การบัญญัติกฎหมายต้องยึดถือหลักการขั้นพื้นฐานที่สอดคล้องกับปรัชญา อรรถประโยชน์นิยม (Utilitarianism philosophy) ที่ว่า “ประโยชน์สูงสุดสำหรับปวงชนจำนวนมากที่สุด”

2. การกำหนดนิยามคำว่า “อาชญากรรม” จะต้องพิจารณาจากองค์ประกอบ เกี่ยวกับภัยอันตรายต่อสังคมเป็นประการสำคัญ กล่าวอีกนัยหนึ่ง อาชญากรรม หมายถึง พฤติกรรมที่ก่อให้เกิดภัยอันตราย หรือความสูญเสียต่อสังคมโดยรวม

3. การป้องกันอาชญากรรมย่อมมีความสำคัญกว่าการลงโทษอาชญากร ดังนั้น กฎหมายจึงควรมีลักษณะเป็นลายลักษณ์อักษร และควรมีการเผยแพร่ความรู้ให้ประชาชน ทุกคนทราบว่า พฤติกรรมใดควรละเว้นและพฤติกรรมใดควรประพฤติ โดยการกำหนดโทษและการให้รางวัลได้อย่างเหมาะสม

4. การกล่าวหาในทางลบ การใช้วิธีการทรมานและทารุณกรรมต่าง ๆ รวมทั้ง การใช้โทษประหารชีวิต ควรพิจารณายกเลิก เพื่อส่งเสริมมนุษยธรรม นอกจากนี้ การพิจารณาคดีควรมีลักษณะรวดเร็ว แน่นนอน และมีหลักและเกณฑ์

5. เป้าประสงค์ของการลงโทษคือการข่มขู่ยับยั้งบุคคลมิให้ประกอบ อาชญากรรม และเพื่อป้องกันการล้างแค้นหรือการมุ่งทำลายล้างกันและกัน

6. การกำหนดโทษจำคุกควรได้รับการสนับสนุนให้นำมาใช้อย่างแพร่หลายและ ต้องปรับปรุงสภาพเรือนจำให้ถูกสุขลักษณะ และมีความมั่นคงปลอดภัย

7. ความหนักเบาของการลงโทษต้องได้สัดส่วนกับความรุนแรงของอาชญากรรม โทษทัณฑ์ที่จะลงแก่ผู้กระทำผิดนั้นต้องทำให้บุคคลได้รับความสูญเสียมากยิ่งขึ้นกว่าผลกำไรที่จะได้รับจากการประกอบอาชญากรรม แต่โทษทัณฑ์ดังกล่าวต้องกำหนดให้ได้อัตราส่วน ที่เหมาะสมกับความผิดที่ได้กระทำ

8. การบัญญัติกฎหมายเป็นหน้าที่ของฝ่ายนิติบัญญัติ ไม่ใช่หน้าที่ของฝ่ายตุลาการ ฝ่ายตุลาการมีหน้าที่เพียงการพิจารณาความผิดของอาชญากร ไม่ใช่การตีความกฎหมายเพราะการตีความกฎหมายจะต้องอาศัยผู้ที่เข้าใจลึกซึ้งถึงเจตนารมณ์ของการร่างกฎหมายซึ่งจัดเป็นหน้าที่ของฝ่ายนิติบัญญัติ ด้วยเหตุนี้ กฎหมายจึงต้องได้รับการบัญญัติเป็นลายลักษณ์อักษร โดยระบุให้ชัดเจนทั้งฐานความผิดและบทลงโทษ เพื่อที่ประชาชนจะสามารถทราบล่วงหน้าได้ อันจะเป็นการป้องกันอาชญากรรมอีกทางหนึ่ง

3. ทฤษฎีอาชญาวิทยาภูมิศาสตร์อาชญากรรม

อังเดร มิเชล เกอร์รี (Andre-Michel Guerry : 1802-1866) นักกฎหมายชาวฝรั่งเศส ได้ตีพิมพ์รายงานผลการศึกษาด้านสถิติและสรุปผลการศึกษาว่า

“อาชญากรรมประเภททรัพย์สิน จะเกิดสูงมากขึ้นในเขตพื้นที่ย่านคนร่ำรวย แต่อาชญากรรมประเภทใช้ความรุนแรงจะเกิดขึ้นมากในย่านคนยากจน” นักวิชาการผู้เชี่ยวชาญกล่าวอ้างว่ารายงานฉบับนี้น่าจะถือได้ว่าเป็น การศึกษาอาชญาวิทยาเชิงวิทยาศาสตร์ฉบับแรก ในตอนท้ายเกอร์รี ได้สรุปว่า “ ย่านคนร่ำรวยจะมีพวกหัวโมยมากกว่า นั่นคือสาเหตุเบื้องต้นที่ทำให้เกิดอาชญากรรมทรัพย์สิน”

การนำเสนอข้อสรุปนี้ ได้รับการสนับสนุนจากสำนักงานสถิติด้านการยุติธรรมของสหรัฐอเมริกา ซึ่งได้แสดงแผนที่เปรียบเทียบให้เห็นว่าในย่านพื้นที่ครอบครัวของคนชนชั้นล่าง มักจะเกิดอาชญากรรมประเภททรัพย์สินเกิดขึ้นทั่วไป และบางทีดูเหมือนว่าจะมากกว่าครอบครัวของชนชั้นกลางขึ้นไปถึงชนชั้นสูง แต่สำหรับอาชญากรรมที่ใช้ความรุนแรงไม่เป็นเช่นนั้น

4. ทฤษฎีความไร้ระเบียบทางสังคม (theory of Social Disorganization)

ทฤษฎีความไร้ระเบียบทางสังคม (theory of Social Disorganization) เป็นทฤษฎีของ สำนักอาชญาวิทยาชิคาโก (The Chicago School of Criminology) เป็นที่รู้จักกันว่าเป็นสำนักที่มุ่งศึกษาอาชญาวิทยาในแนวนิเวศวิทยา แนวความคิดของสำนักนี้มุ่งศึกษาในมิติเกี่ยวกับ ทฤษฎีการส่งผ่านค่านิยมทางวัฒนธรรม (The Transmission of Cultural Value) จากคนกลุ่มหนึ่งไปยังกลุ่มอื่นๆ รวมทั้งการส่งผ่านข้ามรุ่น จากรุ่นหนึ่งไปยังอีกรุ่นหนึ่ง โดยเฉพาะประเด็นเรื่องเด็กและเยาวชนรุ่นใหญ่ได้ส่งผ่านค่านิยมต่อต้านสังคม เทคนิคการทำผิด และการประกอบอาชญากรรมของรุ่นตนเองไปยังเด็กและเยาวชนรุ่นเล็ก โดยทฤษฎีนี้อธิบายถึง การที่ผู้กระทำผิดได้เรียนรู้พฤติกรรมอาชญากร จากเยาวชนที่สูงวัยกว่าที่อยู่ในชุมชนถิ่นที่อยู่ นั้น ผลสุดท้ายความล้มเหลวของชุมชนถิ่นที่อยู่ในการจัดระเบียบตัวเอง ก็จะทำให้เด็กและเยาวชนผู้กระทำผิดที่แก่กว่าจะถ่ายทอดพฤติกรรมอาชญากรให้แก่เด็กและเยาวชนที่อ่อนกว่า

5. ทฤษฎีอโนมี (Anomie Theory)

เอมิล เดอร์ไคม์ (Emile Durkheim : 1858-1917) เห็นว่าอาชญากรรมเป็นสภาวะปกติที่ต้องเกิดขึ้นในสังคม เพื่อทำหน้าที่ของมันเอง และไม่เพียงแค่ว่าอาชญากรรมจะเป็นสภาวะปกติเท่านั้น เดอร์ไคม์ยังเห็นอีกว่า อาชญากรรมเป็นสภาวะที่จำเป็นของสังคมที่ต้องมีอยู่ในทุกสังคม ทฤษฎีของเดอร์ไคม์นี้แสดงให้เห็นถึงลักษณะที่เป็น “ทฤษฎีโครงสร้างหน้าที่” (Structural Functionalism) ได้อย่างชัดเจน

เดอร์ไคม์อธิบายว่า พฤติกรรมทางสังคมโดยเฉพาะ พฤติกรรมแห่งอาชญากรรมได้ทำหน้าที่สร้างปัจจัยสำคัญในการทำหน้าที่ทางสังคม 2 ประการ ประการแรก อาชญากรรมทำหน้าที่สร้างขอบเขตของศีลธรรมในสังคม ตอนแรกประชาชนไม่จึงเรียกว่าเป็นการฝ่าฝืนกฎหมายของสังคม จนกระทั่งมีการลงโทษผู้ที่ฝ่าฝืนนั้น การลงโทษเป็นแรงเสริมทำให้เขาเกิดความรู้และเข้าใจว่ากฎระเบียบคือฝ่าฝืนกฎระเบียบ ประการที่สอง อาชญากรรมทำให้เห็นชัดขึ้นว่า การฝ่าฝืนกฎระเบียบสังคมทำให้เกิดการรวมตัวกันของสมาชิกในสังคมที่จะยึดเหนี่ยวศีลธรรมอันดี ซึ่งเป็นมโนธรรมขั้นสูงของบุคคล

การเปลี่ยนแปลงทางสังคมอย่างรวดเร็วจากสังคมเกษตรกรรมไปเป็นสังคมอุตสาหกรรม ทำให้สังคมล้มเหลวในบทบาทการทำหน้าที่จัดการความปรารถนาและความคาดหวังของคนในสังคม การเปลี่ยนแปลงทางสังคมอย่างรวดเร็วนำไปสู่การเกิดปัจจัยอื่นตามมาอย่างเช่น สงคราม การแย่งชิง การเคลื่อนย้ายอพยพแรงงาน การเคลื่อนไหวทางสังคม เรียกว่า “อโนมี” (Anomie) หมายถึงสภาวะที่ไร้พื้นฐาน หรือสภาวะไร้บรรทัดฐาน (normlessness) ซึ่งจะก่อให้เกิดปัญหาสังคม รวมทั้งปัญหาอาชญากรรมตามมา

6. ทฤษฎีความกดดันทางสังคมของโรเบิร์ต เค. เมอร์ตัน (Robert K. Merton)

เมอร์ตัน ได้นำทฤษฎีอโนมีของเดอร์ไคม์มาพัฒนาต่อเนื่องในประเด็นเรื่อง “โครงสร้างหน้าที่” (Functionalism Structure) เมอร์ตันได้สร้างระดับของการวิเคราะห์หน้าที่ (Levels of Functional Analysis) โดยแบ่งออกเป็นระดับต่างๆ ได้แก่ ระดับสังคม ระดับองค์การ ระดับสถาบัน และระดับกลุ่ม โดยสร้างเป็นทฤษฎีใหม่และตั้งชื่อว่า “ทฤษฎีความกดดันทางสังคม” (Strain Theory) ซึ่งเป็นทฤษฎีที่ใช้อธิบายถึงสาเหตุของการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนของบุคคลหรือพฤติกรรมอาชญากรรมว่า พฤติกรรมเบี่ยงเบนหรือพฤติกรรมอาชญากรรมเกิดมาจากความขัดแย้งระหว่างค่านิยมของสังคมกับวิธีการในการบรรลุวัตถุประสงค์ (Discrepancy between Cultural Goals and Institutionalized Means) เพื่ออธิบายพฤติกรรมอาชญากรรมในประเทศสหรัฐอเมริกา โดยเมอร์ตันได้อธิบายว่าสภาพสังคมมีอิทธิพลในการปลูกฝังให้บุคคลมีค่านิยมหรือความอยากบางประการ แต่ในขณะเดียวกันโครงสร้างทางสังคมก็จำกัดความสามารถของบุคคลเฉพาะ กลุ่มในการบรรลุความต้องการนั้น หรืออาจกล่าวได้ว่าโครงสร้างทางสังคมมีส่วนกระตุ้นหรือผลักดันให้บุคคลบางกลุ่มมีพฤติกรรมที่ไม่เป็นที่ยอมรับของคนในสังคม วัฒนธรรมของสังคมจะเป็นตัวกำหนดจุดมุ่งหมายหรือความต้องการของ

คนในสังคมที่ บุคคลควรจะต้องไขว่คว้าหรือหามาให้ได้ ซึ่งจุดมุ่งหมายของแต่ละสังคมก็จะมี ความแตกต่างกันออกไปตามวัฒนธรรม สำหรับประเทศสหรัฐอเมริกาจุดมุ่งหมายสูงสุดของ สังคมที่วัฒนธรรมกำหนดขึ้นก็คือความมั่งคั่ง ร่ำรวย เมื่อบุคคลมีความร่ำรวยหรือมั่งคั่งก็มักจะ ตามมาด้วยการได้รับการยอมรับยกย่องในสังคมหรือมีสถานภาพทางสังคมสูง ซึ่งแนวความคิด ดังกล่าวนี้อาจมีลักษณะคล้ายคลึงหรือสอดคล้องกันกับสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน ที่คนในสังคม ยอมรับคนที่มีฐานะร่ำรวย ได้รับการศึกษาดี มากกว่าจะยอมรับคนที่เป็นคนดี โดยนอกจากนี้ เมอร์ตันยังเชื่อว่าวัฒนธรรมในสังคมของประเทศสหรัฐอเมริกานั้นกระตุ้นให้คนทุกคนเฝ้าหา ความร่ำรวย ทั้งนี้เนื่องจากวัฒนธรรมของประเทศมีพื้นฐานมาจากปรัชญาของความเท่าเทียม กันในสังคม (Egakitarian Ideology) ที่เชื่อว่าทุกคนมีสิทธิเท่าเทียมกันในการสร้างฐานะ ด้านเศรษฐกิจ ถึงแม้ทุกคนจะไม่สามารถบรรลุจุดมุ่งหมายนี้ แต่ทุกคนก็มีสิทธิและถูกคาดหวัง ว่าต้องพยายามสร้างฐานะให้ได้ หากผู้ใดไม่มีลักษณะเช่นนี้ก็อาจจะถูกสังคมกล่าวหาว่าเป็น บุคคลเกียจคร้านหรือไม่มีความทะเยอทะยาน

เมอร์ตัน ใช้โครงสร้างทางสังคมเป็นตัวอธิบายถึงสาเหตุที่ชนชั้นล่างของสังคมมี อัตราการกระทำผิดสูงกว่าชนชั้นกลางหรือสูง เนื่องมาจากการมีอยู่น้อยของโอกาสที่จะบรรลุ ความมุ่งหวังของสังคม คือ การสร้างฐานะความร่ำรวยให้แก่ตนเองอย่างถูกต้องตามกฎหมาย ตามโครงสร้างของสังคมหรือการสร้างฐานะโดยอาศัยวิธีการตามวัฒนธรรม ซึ่งชนชั้นกลางหรือ ชนชั้นสูงจะมีโอกาสเหล่านี้มากกว่าชนชั้นล่าง แต่ในขณะเดียวกันสังคมก็เน้นถึงจุดมุ่งหมายทาง สังคมมากกว่าวิธีการที่ได้รับมันมา ในสภาวะการณ์เช่นนี้ ชนชั้นล่างก็จะได้รับความกดดัน มากกว่าชนชั้นอื่นในสังคม ฉะนั้นบุคคลต้องมีการปรับตัว เมื่อมีความขัดแย้งหรือคับข้องใจ โดย Robert K. Merton ได้สรุปแบบของการปรับตัวของบุคคลไว้ดังนี้คือ (Merton, 1938)

การปรับตัวประเภทที่ 1 เป็นพวกคล้อยตามสังคมและเป็นพวกที่สังคมต้องการ กล่าวคือ การมีจุดหมายตามสังคมต้องการและด้วยวิถีทางสังคมที่ต้องการอีกด้วย

การปรับตัวประเภทที่ 2 เป็นพวกที่ยอมรับจุดหมายตามสังคมแต่อาจจะเนื่องด้วย วิถีทางที่สังคมมีไว้นั้น ปิดกั้นสำหรับเขา เขาจึงต้องหาหนทางใหม่ที่จะไปสู่จุดหมายตามที่สังคม ต้องการ ฉะนั้นถ้าพวกนี้ใช้วิธีการที่ผิดกฎหมาย พวกนี้ก็อาจจะกลายเป็นผู้กระทำความผิดหรือ เป็นผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนได้

การปรับตัวประเภทที่ 3 เป็นแบบตัวที่ยอมละทิ้งหรือลดจุดหมายที่สังคมให้ต่ำลง แต่ในขณะเดียวกันก็ยึดมั่นวิถีทางที่สังคมยอมรับว่าถูกต้อง พวกเช่นนี้อาจจะชอบความมั่นคง ไม่กล้าเสี่ยง

การปรับตัวประเภทที่ 4 เป็นพวกถอยหนี คือ เป็นพวกที่ละทิ้งค่านิยมทางสังคม และวิธีการที่สังคมยอมรับ คือ ไม่มีทั้งจุดหมายและไม่เห็นความสำคัญของวิธีการที่ถูกต้อง ตามสังคมอีกด้วย พวกนี้ได้แก่ พวกนอกกฎหมาย คนจรจัด เร่ร่อน ผู้ติดยาเสพติด ติดเหล้า หรือพวกโรคจิตอื่นๆ

การปรับตัวประเภทที่ 5 พวกที่จะนำคนไปสู่นอกโครงสร้างของสังคม ไม่ยอมรับหรือไม่เห็นด้วยกับจุดหมายและวิธีการของสังคมที่เป็นอยู่ในปัจจุบันแต่ต้องการเผชิญหน้าสร้างค่านิยมหรือโครงสร้างใหม่ และใช้วิธีการใหม่ในการบรรลุจุดประสงค์นั้น เพราะจุดหมายที่สังคมมีอยู่แล้ววิธีการที่มีในสังคมนั้นไม่อาจทำให้เขาประสบความสำเร็จได้ พวกนี้อาจเป็นพวกปฏิวัติพวกที่แยกกลุ่มเป็นแก๊งก็มีค่านิยมและวิถีทางใหม่เป็นวัฒนธรรม (รัตนะ วรบัณฑิตและสมศักดิ์ ศรีสันติสุข, 2554)

7. ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์

ทฤษฎี Rational choice

ทฤษฎีนี้ได้รับการพัฒนาขึ้นมาในช่วงกลางทศวรรษที่ 1970s ซึ่งเป็นช่วงที่ทฤษฎีการฟื้นฟูแก้ไข (Rehabilitation) กำลังได้รับการโจมตีอย่างหนักว่า ไม่สามารถอธิบายปัญหาอาชญากรรมได้ดีเท่าที่ควร และเป็นช่วงที่ทฤษฎีอาชญาวิทยาแบบคลาสสิก (Classical School) กลับมาได้รับความนิยมอีกครั้งหนึ่ง (Siegel, 2000:114-115) โดยเฉพาะรายงานการวิจัยของ Robert Martinson ที่มีชื่อว่า “What Works” ซึ่งพบว่า โปรแกรมในการฟื้นฟู บำบัดแก้ไข (Rehabilitation Programs) ไม่สามารถที่จะป้องกันการกระทำผิดในอนาคตได้ (A Number of national surveys fail to find examples of rehabilitation programs that prevented future criminal activity, 1974:22-54) นอกจากนั้นข้อเขียนที่โด่งดังของ Charls Murray and Louis Cox ในปี 1979 ก็เสนอแนะไว้ว่าโปรแกรมในการลงโทษผู้กระทำผิดนั้นควรเน้นการลงโทษที่มีลักษณะป้องปรามมิให้กระทำผิดขึ้นอีกในอนาคตและมีความมีประสิทธิภาพมากกว่าการลงโทษแบบฟื้นฟูและการบำบัดแก้ไข (A well publicized book, Beyond Probation by Charles Murray and Louis Cox, went as far as suggesting that punishment-oriented program could suppress future criminality much more effectively than those that relied on rehabilitation and treatment efforts, 1979)

นอกจากนั้นแล้วนักอาชญาวิทยาก็หลายต่อหลายท่านได้หันมามองถึงแนวความคิดและทฤษฎีแบบดั้งเดิมมากขึ้นเพื่อนำมาใช้ในการควบคุมปัญหาอาชญากรรมในสหรัฐอเมริกาที่ไม่มีทีท่าว่าจะลดลงแต่อย่างใด มากกว่าที่จะไปเน้นการแก้ไขสภาพแวดล้อมรวมทั้งการบำบัดและฟื้นฟูผู้กระทำผิดดังกล่าวมาแล้ว ซึ่งนักวิชาการเหล่านี้เชื่อว่าหากการกระทำผิดมาจากปัจจัยทางด้านสังคมและจิตวิทยาบางอย่าง (Social and Psychological Problem) เช่น ปัญหาความยากจน ตามแนวความคิดและทฤษฎีกลุ่มปฏิฐานนิยมจริงแล้วการแก้ไขปัญหาดังกล่าวโดยวิธีการจัดหางานที่ดี รวมทั้งการไม่ปิดกั้นโอกาสในทางเศรษฐกิจให้ ก็ควรจะเป็นการลดอัตราการกระทำผิดลงได้ แต่ในความเป็นจริงแล้ว มิได้เป็นอย่างนั้นนักวิชาการเหล่านี้จึงหันมาทบทวนทฤษฎีดั้งเดิมดังกล่าวมากขึ้น (Siegel, 2000:14) คือ ยังคงเน้นแนวความคิดแบบดั้งเดิมในการควบคุมปัญหาอาชญากรรมและการลงโทษผู้กระทำผิดมากกว่าที่ใช้แนวความคิดแบบปฏิฐานนิยมที่มุ่งพยายามปรับปรุงแก้ไขสภาพแวดล้อมทางสังคม

หรือการฟื้นฟูแก้ไขผู้กระทำผิด ซึ่งยังขาดผลการวิจัยที่มีประสิทธิภาพ ยืนยันในเรื่องเหล่านี้ (Bayer, 1981:190)

นอกจากนักวิชาการต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้วยังมีนักวิชาการชื่อดังทางด้านรัฐศาสตร์อีกท่านหนึ่งคือ James Q. Wilson ก็โจมตีเรื่องนี้ในหนังสือ Thinking about crime (1983) ในทำนองเดียวกันนี้ว่าสาเหตุการกระทำผิดของผู้กระทำผิดในทัศนะของสำนักปฏิฐานนิยมมองแต่เพียงว่า มีสาเหตุมาจากภายนอกแต่เพียงอย่างเดียว อย่างเช่น สาเหตุมาจากปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ เป็นต้น ซึ่งถ้าหากจะแก้ปัญหาการกระทำผิดเรื่องนี้ ก็สามารถทำได้ คือสร้างโปรแกรมแก้ไขปัญหาด้านเศรษฐกิจหรือแก้ปัญหาคาใจจนดังกล่าวดังกล่าวจากรัฐบาลก็สามารถแก้ปัญหาเหล่านี้ได้ แต่จริง ๆ แล้วมิได้เป็นอย่างนั้น ฉะนั้นการแก้ปัญหาดังกล่าวที่แท้จริง คือ การตัดช่องโอกาสในการกระทำผิดของคนเหล่านี้นลง (Reduce criminal opportunity) โดยการจำคุกหรือกักขังนั่นเอง Wilson มองว่า คนที่ชอบกระทำผิด คือคนที่ขาดการยับยั้งพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม พฤติกรรมที่ชอบต่อต้านกฎหมายเพื่อความสนุกสนานตื่นเต้นเร้าใจ

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วตั้งแต่ต้นแล้วว่า ทฤษฎีนี้พัฒนาขึ้นมาตั้งแต่ช่วงทศวรรษที่ 1970s ซึ่งพัฒนามาจากทฤษฎีคลาสสิก (Classical Theory) และทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ที่เกี่ยวกับอาชญากรรม (Economic Theories of Crime) ซึ่งมีนักคิดหลายต่อหลายท่าน ที่พัฒนาทฤษฎีนี้ขึ้นมาอย่างเช่น แกรี เบคเคอร์ (Gary Becker) เป็นต้น อย่างไรก็ตามนักคิดที่ได้รับการกล่าวขวัญและได้รับการยอมรับในแวดวงอาชญาวิทยามากที่สุดในเวลานี้คือ โรนอล วี คลาร์ก และ เดอร์เรค บี คอร์นิช (Ronald V. Clarke and Derek B. Cornish) ซึ่งสองท่านนี้ได้พัฒนาทฤษฎีดังกล่าวขึ้นในช่วงกลางทศวรรษที่ 1980 คือในปี 1985 และ 1986 (Cullen and Agnew, 2003:267) เป็นต้นมา

ทฤษฎีนี้มีฐานคติที่ว่าอาชญากรรมคือผลพวงของทางเลือกที่มีเหตุผลของผู้ที่กระทำผิดซึ่งผู้กระทำผิดได้วิเคราะห์ คำนวณการถึงประโยชน์ (Benefits) และความสูญเสีย (Cost) ที่ตนจะได้รับ (Cornish and Clark, 1986: VI) ฉะนั้นคนที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับอาชญากรรมหรือการกระทำผิด ก็เพื่อที่จะให้ได้ประโยชน์สูงสุด (Maximize their benefits) และในขณะเดียวกันก็ให้เกิดความสูญเสียน้อยที่สุด (Minimize their costs)

ผลประโยชน์ (Benefits) ในที่นี้หมายถึง ผลประโยชน์ที่เป็นวัตถุ ทรัพย์สิน เงินทองเหล่านี้ (Material or money benefits)

ผลประโยชน์ที่มีได้เป็นทรัพย์สิน เงินทอง (Non-pecuniary benefits) ซึ่งได้แก่ความสุขทางใจ ความตื่นเต้น ความสนใจเมื่อได้แก้แค้น ความสำเร็จในชีวิต เกียรติยศและชื่อเสียง ฯ เหล่านี้ (Cullen and Agnew, 2003:267)

ส่วนความสูญเสีย (Costs) นั้นหมายถึง ความสูญเสียในเรื่องทรัพย์สิน เงินทอง ธุรกิจ การค้าขาย ฯ (Material costs) ความสูญเสียทางด้านจิตใจ (Psychic costs) ซึ่งได้แก่ความรู้สึกผิด หรือความละอายใจเมื่อได้กระทำผิด (Moral costs) ฯ เหล่านี้ความสูญเสียในเรื่องโอกาส (Opportunity costs) ซึ่งได้แก่ การเสียโอกาสที่จะกระทำการใด ๆ หรืออย่างใดอย่าง

หนึ่งโอกาสที่จะถูกลงโทษ (Expect punishment costs) ซึ่งเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุดสำหรับผู้กระทำผิด

ซึ่งเป็นทฤษฎีที่กล่าวถึงเจตนาสมัครใจ หรือเจตจำนงอิสระ (Free will) หรือความมีอิสระที่จะกระทำผิดของคนเรา อย่างไรก็ตามก่อนที่จะคนเราจะกระทำผิด จะมีการไตร่ตรองหรือชั่งใจก่อนว่า การกระทำผิดครั้งนี้จะได้รับความสุข (Pleasure or Happiness) หรือความเจ็บปวด (Pain or Harmful) ตามทัศนะของเบคคาเรีย (Beccaria) และเบเนธัม (Bentham) ฉะนั้นการลงโทษผู้กระทำผิดจะต้องมีความรุนแรงเพียงพอที่จะระงับยับยั้ง การกระทำผิดดังกล่าว

จากงานวิจัยของ Jeffrey Fagan และ Alex R. Piquero เรื่อง Rational Choice and Developmental Influences on Recidivism among Adolescent Felony Offenders ในปี 2007 พบว่าทั้งกฎของสังคมและปัจจัยทางด้าน rational choice นั้นมีผลกระทบต่อโอกาสอาชญากรรมอยู่ตลอดเวลา เมื่อความเสี่ยงต่อการถูกลงโทษและความคุ้มค่ากับผลที่ได้รับนั้นเป็นสิ่งสำคัญในการนำมาพิจารณาว่าจะกระทำพฤติกรรมดังกล่าวหรือไม่ อัตราการเกิดอาชญากรรมก็จะลดลง จากงานวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าระบบการตัดสินในกระบวนการยุติธรรมมีผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญต่อกฎเกณฑ์ของสังคม ซึ่งเป็นงานวิจัยที่แสดงให้เห็นว่าทั้งสุขภาพจิตใจและ การพัฒนาความมีเหตุผลในการตัดสินใจของแต่ละบุคคลจะส่งผลกระทบต่อความเสี่ยงในการเกิดพฤติกรรมอาชญากรรมของบุคคลนั้นด้วยเช่นกัน

2.4 การสำรวจอาชญากรรม (Crime Victimization Survey) ในต่างประเทศ

1. การเก็บสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในประเทศสหรัฐอเมริกา

การเก็บสถิติข้อมูลอาชญากรรมในประเทศสหรัฐอเมริกาเพื่อความเข้าใจในสภาพปัญหาอาชญากรรมนั้น นักอาชญาวิทยาจะใช้ข้อมูลอาชญากรรมที่เก็บได้จาก สำนักงานตำรวจ (Police department) เรือนจำ (Prisons) และศาล (Courts) โดยองค์การ The Federal Bureau of Investigation จะเก็บข้อมูลจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมและจัดพิมพ์ขึ้นเป็นประจำทุกปีที่เรียกว่า Uniform Crime Report (UCR) ซึ่งเป็นการเก็บข้อมูลขนาดใหญ่ (Large Database) ซึ่งการเก็บข้อมูลนี้รวมไปถึงสถิติอาชญากรรมที่รายงานมาจากหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายในท้องถิ่น และจำนวนอาชญากรรมที่ถูกจับกุมได้โดยหน่วยงานตำรวจ มีการแบ่งประเภทอาชญากรรมเป็นอาชญากรรมที่มีความรุนแรงที่เรียกว่า **Part 1 crime ประกอบด้วยอาชญากรรม 8 ประเภทที่เป็นอาชญากรรมที่มีความรุนแรง เช่น การฆาตกรรม การข่มขืน การทำช้ำเร การจี้ปล้น และการขโมยยานพาหนะ เป็นต้น** ส่วนข้อมูลที่เรียกว่า **Part 2 crime** เป็นการแสดงสถิติอาชญากรรมทุกประเภทรวมไปถึงลักษณะของอาชญากรรมที่ถูกจับกุมได้ เช่น อายุ เพศและเชื้อชาติ เป็นต้น ในการแสดงข้อมูลสถิติอาชญากรรมนั้น UCR ได้ใช้ข้อมูลสถิติอาชญากรรมที่ได้จากรายงานการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นข้อมูลดิบพื้นฐาน เช่น ในปี 2005 มีคดีอาชญากรรมจำนวน 16,692 คดี และใช้อัตราส่วนของประชาชนจำนวน 100,000 คน เป็นฐานในการคำนวณตามสูตร เมื่อคำนวณแล้ว UCR จะรายงานว่ามีสถิติอาชญากรรม

เท่ากับ 5.6 ในปี 2005 ซึ่งหมายความว่า ในจำนวนประชากรเกือบ 6 คน จากประชากรในทุกๆ 100,000 คน จะประสบกับอาชญากรรมในระหว่างวันที่ 1 มกราคม ถึง 31 ธันวาคม 2005 ตามสูตรคำนวณดังนี้

$$\frac{\text{จำนวนอาชญากรรมที่ได้รับรายงาน}}{(\text{Number of Reported Crime}) \times 100,000 = \text{Rate per 100,000}}$$

$$\frac{\text{ประชากรของประเทศทั้งหมด}}{(\text{Total US Population})}$$

ในการเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมที่สำคัญนอกเหนือจากการเก็บข้อมูลอาชญากรรมที่รายงานจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม เช่น สำนักงานตำรวจ เรือนจำ และศาลแล้ว ยังมีการเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมอีกประเภทที่มีความสำคัญ ได้แก่ การเก็บสถิติข้อมูลอาชญากรรมโดยการสัมภาษณ์ประชาชนเกี่ยวกับทัศนคติ ความเชื่อ ค่านิยม และคุณลักษณะทางสังคมต่างๆ รวมทั้งประสบการณ์เกี่ยวกับการเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับอาชญากรรมและการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม การเก็บข้อมูลดังกล่าวนี้เป็นการเก็บข้อมูลโดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่าง (Sampling) การเก็บข้อมูลจะใช้วิธีการเลือกศึกษากลุ่มที่จำกัดจำนวนให้เป็นตัวแทนที่มีคุณลักษณะคล้ายคลึงกันที่เรียกว่ากลุ่มประชากร (Population) และเพื่อความเข้าใจในสภาพสังคมที่ส่งผลต่อปัญหาอาชญากรรมได้ดียิ่งขึ้น นักอาชญาวิทยาอาจทำการสัมภาษณ์นักโทษจำนวน 3,000 คนจากจำนวนนักโทษทั้งหมดมากกว่า 2 ล้านคนในประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งจะเป็นตัวแทนของนักโทษทั้งหมดของประเทศสหรัฐอเมริกา

นอกจากนั้นประเทศสหรัฐอเมริกายังคำนึงถึงว่า ยังคงมีเหยื่ออาชญากรรมอีกเป็นจำนวนมากที่ไม่ได้รายงานประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐ UCR ไม่สามารถที่จะวัดจำนวนอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในแต่ละปีตามความเป็นจริงได้ ดังนั้นจึงได้ทำการสนับสนุนงบประมาณในการสำรวจสถิติอาชญากรรมที่เกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมขึ้นที่เรียกว่า National Crime Victimization Survey (NCVS) การเก็บข้อมูลในลักษณะนี้ในแต่ละปีมีการเก็บกลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนของประชากรเช่นในปี 2005 ประเทศสหรัฐอเมริกามีการเก็บตัวอย่างจำนวน มากกว่า 77,000 ครอบครัวและมีการสัมภาษณ์คนมากกว่า 134,000 คนที่มีอายุ 12 ปีขึ้นไป กลุ่มตัวอย่างจะถูกสอบถามเกี่ยวกับประสบการณ์ที่เกี่ยวกับอาชญากรรม เช่น การถูกข่มขืน การถูกลักขโมย การถูกจี้ ปล้นในครัวเรือน และการโจรกรรมยานพาหนะต่างๆ การเก็บข้อมูลต่างๆเหล่านี้สิ่งที่ต้องพึงระวังได้แก่ การมีอคติ และ ความเที่ยงตรงของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการเก็บข้อมูล จากการดำเนินงานดังกล่าว NCVS พบว่ายังคงมีอาชญากรรมจำนวนมากที่ไม่ได้ถูกรายงานต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ในขณะที่ UCR รายงานสถิติการข่มขืนและความพยายามข่มขืนจำนวน 90,000 คดีในแต่ละปี แต่ ข้อมูลของ NCVS ที่ได้กลับพบว่ามียอดข่มขืนมากกว่า 200,000 คดีในแต่ละปี ซึ่งจากการเปรียบเทียบ

ข้อมูลนี้ ทำให้ทราบว่ามีความผิดน้อยกว่าครึ่งหนึ่งที่เป็นคดีอาชญากรรมที่มีความรุนแรง การถูกลักเล็ขโมยน้อย การถูกโจรกรรมในครัวเรือน ที่ถูกรายงานไปยังเจ้าหน้าที่ตำรวจเหยื่ออาชญากรรมอาจจะรายงานและแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจในกรณีที่มีการบาดเจ็บเท่านั้น นั้นย่อมแสดงให้เห็นว่ารายงานสถิติอาชญากรรมของ UCR ไม่สามารถแสดงภาพของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในสังคมได้อย่างแท้จริง

อย่างไรก็ตามการเก็บข้อมูลของ NCVS อาจมีความคลาดเคลื่อนไม่เที่ยงตรงจากระเบียบวิธีการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลอาจถูกรายงานเกินความเป็นจริงจากการตีความของเหยื่ออาชญากรรม เช่น กระเป๋าตังค์หายอาจเข้าใจผิดว่าถูกขโมย หรือการที่ประตูเปิดอยู่อาจตีความไปว่าขโมยพยายามที่จะเข้าไปขโมยทรัพย์สิน
2. ข้อมูลอาจไม่ถูกรายงานเนื่องจากความกลัวของผู้ให้ข้อมูลโดยเกรงว่าถ้าให้ข้อมูลไปแล้วจะทำให้เกิดปัญหาตามมาหรือการลืมหุ้เหตุการณ์เหล่านั้นไปแล้ว
3. ข้อมูลอาจไม่สามารถถูกรายงานได้เนื่องจากคุณลักษณะที่ผิดปกติของผู้ให้ข้อมูล เช่น การติดยาเสพติด การเล่นเกมพนัน ซึ่งผู้ให้ข้อมูลไม่ตอบตามความเป็นจริง
4. การคลาดเคลื่อนของการเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีคุณลักษณะที่เป็นตัวแทนของประชากรได้อย่างแท้จริง
5. รูปแบบของข้อคำถามในแบบสอบถาม/แบบสัมภาษณ์ที่ไม่มีประสิทธิภาพในการได้มาซึ่งข้อมูล

นอกจากนั้นยังมีการเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมที่เรียกว่า การรายงานสถิติอาชญากรรมด้วยตนเอง (Self-Report Survey) ที่ให้ประชาชนได้บรรยายถึงรายละเอียดของอาชญากรรมที่ตนเองได้มีประสบการณ์ แต่การดำเนินด้วยวิธีนี้จะต้องดำเนินงานเฉพาะกลุ่มที่มีความชัดเจน เที่ยงตรง และผู้ตอบจะต้องมีความซื่อสัตย์ในการให้คำตอบตามความจริง โดยส่วนมากจะเน้นไปที่กลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด อาชญากรรมของกลุ่มวัยรุ่นและการศึกษาอาชญากรรมในเชิงลึกของกลุ่มนักโทษในคดียาเสพติด ซึ่งคำถามในการเก็บข้อมูลวิธีนี้จะถามเจาะลึกไปยังค่านิยม ทศนคติและพฤติกรรมอาชญากรรม เช่น จำนวนครั้งของการใช้ยาเสพติด ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ซึ่งจะทำให้นักอาชญาวิทยาสามารถวิเคราะห์ได้ถึงความสัมพันธ์ของประวัติส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อพฤติกรรมอาชญากรรมได้อย่างแท้จริง ข้อมูลดังกล่าวนี้ จะสามารถทำให้ทำนายได้ว่าความล้มเหลวของการเรียนในโรงเรียนมีผลต่อพฤติกรรมอาชญากรรมหรือไม่ แต่อย่างไรก็ตามการเก็บข้อมูลด้วยวิธีนี้ก็ยังมีข้อจำกัดในกรณีการหากรณีศึกษาได้ยากและข้อมูลอาจมีความคลาดเคลื่อนจากกลุ่มผู้ให้ข้อมูล การเก็บข้อมูลด้วยวิธีนี้จะจึงจำกัดอยู่ในกลุ่มที่เป็นอาชญากรรมที่ไม่ได้ใช้ความรุนแรง (No serious crime)

จากวิธีการเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมข้างต้นต่างก็มีข้อดีและข้อเสียแต่ข้อมูลอาชญากรรมของ UCR ยังคงถูกใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัยด้านอาชญาวิทยา ในขณะที่ข้อมูลของ NCVS ที่ประกอบด้วยข้อมูลอาชญากรรมที่ไม่ได้ถูกแจ้งความและข้อมูลลักษณะของ

เหยื่ออาชญากรรม อาจมีข้อจำกัดในการเก็บเฉพาะกลุ่มในวงแคบในขณะที่ Self –Report Survey ได้ข้อมูลในเชิงลึกของอาชญากรทั้งทัศนคติ ความเชื่อและความสัมพันธ์ของข้อมูลรายบุคคลที่ส่งผลต่อพฤติกรรมอาชญากรรมต่างๆ

2. การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนของประเทศไต้หวัน

การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนของประเทศไต้หวันดำเนินงานโดยใช้งบประมาณของกระทรวงยุติธรรมและกระทรวงมหาดไทยของประเทศไต้หวัน การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนครั้งแรกของประเทศไต้หวันเริ่มดำเนินการสำเร็จในเดือนธันวาคม ปี ค.ศ. 2000 โดยใช้ทีมงานนักวิจัยของหน่วยงาน สถิติและการสุ่มตัวอย่างที่ใช้ที่ใช้ในการดำเนินงานได้แก่ A stratified multi-stage random sampling จำนวนประชากรที่ใช้ในการสำรวจที่เป็นรายบุคคลจำนวน 12,418 คน มีอายุตั้งแต่ 12 ถึง 70 ปี ที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการสัมภาษณ์ ผู้ที่ให้คำตอบได้ถูกสอบถามเกี่ยวกับประสบการณ์ตรงเกี่ยวกับอาชญากรรมในครัวเรือนของตนเองและอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับครัวเรือนอื่นๆ รวมทั้งประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับตนเอง โดยคำถามประกอบด้วยสถานการณ์ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม มูลค่าความสูญเสียและการได้รับการบาดเจ็บจากอาชญากรรม อัตราที่รายงานหรือแจ้งความไปยังเจ้าหน้าที่ตำรวจ และความพึงพอใจของเหยื่อที่มีต่อการปฏิบัติหน้าที่ของตำรวจ

จากผลการวิจัยครั้งนี้ปรากฏว่า มีผู้ที่มีประสบการณ์เกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวน 35.6 % ของจำนวนผู้ตอบทั้งหมด อาชญากรรมปกติที่เกิดขึ้นในครัวเรือนมากที่สุดคือ การทำลายทรัพย์สินเกี่ยวกับรถยนต์ (Vandalism against cars) คิดเป็น 28.4 % ของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในครัวเรือนทั้งหมด รองลงมาได้แก่ การลักขโมยรถจักรยาน คิดเป็น 21.8 % และ 20.1 % เป็นการลักขโมยรถจักรยานยนต์ ดังนั้นอาชญากรรมปกติที่เกิดขึ้นในครัวเรือนของประเทศไต้หวัน 3 อันดับแรกคือการทำลายทรัพย์สินเกี่ยวกับรถยนต์ (Vandalism against cars) การลักขโมยรถจักรยาน และ การลักขโมยรถจักรยานยนต์ ตามลำดับ ยิ่งกว่านั้น อาชญากรรมปกติที่เกิดขึ้นเป็นรายบุคคลคือการถูกลักขโมยของด้วยรูปแบบต่างๆ คิดเป็น 69.4 % รองลงมาคือ การใช้กำลังบังคับ (Forceful taking) คิดเป็น 11.8 % และ 10.1 % เป็นอาชญากรรมที่ถูกจับจ้องทำร้ายร่างกาย ดังนั้นอาชญากรรมปกติที่เกิดขึ้นในการตกเป็นเหยื่อส่วนบุคคลของประเทศไต้หวัน 3 อันดับแรกคือการถูกลักขโมยของด้วยรูปแบบต่างๆ การใช้กำลังบังคับ (Forceful taking) และอาชญากรรมที่ถูกจับจ้องทำร้ายร่างกาย ตามลำดับ ในการรายงานหรือแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจมีคดีที่ถูกรายงานไปยังเจ้าหน้าที่ตำรวจจำนวน 36.1 % ของอาชญากรรมที่ทำการสำรวจในงานวิจัยครั้งนี้ ดังนั้นจึงเห็นได้ชัดว่าอาชญากรรมส่วนใหญ่ในงานวิจัยนั้นไม่ได้ถูกรายงานหรือแจ้งความไปยังเจ้าหน้าที่ตำรวจ และในจำนวนผู้ที่แจ้งความไปยังเจ้าหน้าที่ตำรวจมีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 69.6 % มีความพอใจในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ได้ช่วยแก้ไขคดีความให้ลุล่วงไป และหน่วยงานของตำรวจ

(Police agencies) นับเป็นหน่วยงานหลักที่ได้รับรายงานเกี่ยวกับสถิติอาชญากรรมจากเหยื่อมากที่สุด มีจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเหยื่ออาชญากรรมเพียง 1.9 % เท่านั้นที่รายงานหรือแจ้งความไปยังหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมอื่นๆ

ประเทศไต้หวันมีความตระหนักว่าการวัดสถิติอาชญากรรมนับว่ามีความสำคัญอย่างมากในงานวิจัยทางอาชญาวิทยา การกำหนดนโยบายควบคุมอาชญากรรมมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการทราบข้อมูลในเชิงลึกของการเกิดอาชญากรรม นอกเหนือจากการเก็บสถิติเกี่ยวกับแนวโน้มอาชญากรรม ชนิดของอาชญากรรม สถานที่เกิดอาชญากรรม ช่วงเวลาและสถานที่ในการเกิดอาชญากรรม และความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำความผิดและเหยื่ออาชญากรรม ในปีค.ศ. 1998 โครงการการป้องกันเหยื่ออาชญากรรม (The Criminal Victim Protection Program) ซึ่งอยู่ในความดูแลของกระทรวงยุติธรรมประเทศไต้หวันได้ให้ความสำคัญต่อการให้ความช่วยเหลือเหยื่ออาชญากรรมโดยใช้นักจิตวิทยาให้คำปรึกษา การให้การดูแลด้านการแพทย์ การช่วยเหลือเฉพาะราย การจัดสัมมนาเชิงปฏิบัติการ การจัดโครงการให้ความรู้และการศึกษากับเหยื่ออาชญากรรม การให้เอกสารความรู้ในการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ซึ่งกิจกรรมต่างๆ เหล่านี้เป็นกิจกรรมภายใต้โครงการ Victim Empowerment Program ที่ช่วยเหลือเหยื่ออาชญากรรม แต่อย่างไรก็ตามกิจกรรมที่ช่วยเหลือเหยื่ออาชญากรรมทั้งหลายเหล่านี้ยังขาดประสิทธิภาพที่สมบูรณ์ในการสำรวจสถิติอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับเหยื่ออาชญากรรม

แต่เดิมในอดีตในช่วงปี 1959 เป็นต้นมานั้นประเทศไต้หวันได้มีการสำรวจสถิติอาชญากรรมใน 2 ลักษณะคือ การสำรวจสถิติอาชญากรรมอย่างเป็นทางการ (Official Statistics) และการรายงานสำรวจแบบ Self-report สถิติอาชญากรรมรายปีที่ดำเนินงานโดยหน่วยงานด้านการสืบสวนทางอาญา (The Criminal Investigation Bureau) และการรายงานสภาพและการวิเคราะห์อาชญากรรมประจำปี (Condition and analysis of Crime) ดำเนินงานโดยกระทรวงยุติธรรมประเทศไต้หวัน นับเป็นรายงานสถิติอาชญากรรมอย่างเป็นทางการของประเทศไต้หวันที่ถูกตีพิมพ์เผยแพร่ต่อสาธารณชน (The primary publications of official statistics) ซึ่งต่อมาก็พบว่าสถิติอาชญากรรมดังกล่าวมีผลเฉพาะการใช้เป็นข้อมูลของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมและหน่วยงานตำรวจเท่านั้น ยังมีอาชญากรรมอีกเป็นจำนวนมากที่ไม่ได้มีการแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ นอกจากนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจอาจมีการตีความอาชญากรรมที่ไม่ถูกต้อง และมีความเป็นไปได้ว่ามีความคลาดเคลื่อน (Error) ในวิธีการสำรวจสถิติอาชญากรรมรูปแบบเดิม อาชญากรรมที่ไม่ได้ถูกแจ้งความไปยังเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือที่เรียกว่า Dark figure หรือ Hidden crime คือ อาชญากรรมที่อยู่ในมุมมืดซ่อนตัวอยู่ ยังไม่ได้ถูกทำให้ปรากฏออกมา ซึ่งเป็นผลทำให้เกิดจุดอ่อนในการแก้ไขปัญหาอาชญากรรมสำหรับการรายงานสถิติอาชญากรรมแบบการงานด้วยตนเองนั้น จะเลือกถามเฉพาะบุคคลที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับอาชญากรรมซึ่งจะเน้นไปที่กลุ่มเด็กและเยาวชน โดยเฉพาะเด็กและเยาวชนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และถามในกรณีความผิดเล็กน้อย เช่น การหนีเรียน การไม่เชื่อฟัง

พ่อแม่ การลักขโมยของเล็กๆน้อยๆที่ไม่มีมูลค่ามากนักในขณะที่จะไม่ถามคำถามที่เกี่ยวกับความผิดร้ายแรงเช่น การโจรกรรม หรือการทำร้ายร่างกายทางเพศเท่านั้น

ในปี ค.ศ. 2000 ซึ่งเป็นช่วงก้าวสู่ศตวรรษใหม่ ประเทศไต้หวันได้มีการดำเนินสำรวจสถิติอาชญากรรมรูปแบบใหม่ขึ้น ที่เรียกว่า การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน หรือที่เรียกว่า Crime victimization survey โดยเริ่มต้นขึ้นในเดือนกรกฎาคม 1999 ถึงเดือนธันวาคม 2000 ซึ่งการเลือกกลุ่มตัวอย่างจากครัวเรือนในประเทศไต้หวัน ที่มีสมาชิกในครอบครัวตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่มีความรุนแรงหรือถูกขโมยทรัพย์สินในช่วงปี 1999 หน่วยงานที่ดำเนินงานสำรวจในครั้งนี้คือ The Central Police University โดยได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากกระทรวงยุติธรรมและกระทรวงมหาดไทย ซึ่งหน่วยงานที่ทำการสำรวจจะรับผิดชอบในการวางแผนโครงการงานวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล การดำเนินงานวิจัยภาคสนาม การวิเคราะห์ข้อมูลและการประเมินผล การสำรวจในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์คือ

1. เพื่อทำความเข้าใจอย่างชัดเจนถึงปริมาณและคุณภาพของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและเพื่อที่จะจัดทำระบบฐานข้อมูลอาชญากรรมที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. เพื่อประเมินการปฏิบัติงานของหน่วยงานทั้งหลายในกระบวนการยุติธรรม ถึงรูปแบบการดำเนินงาน คุณภาพการให้บริการต่อผู้ที่มารับบริการ
3. เพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของเหยื่ออาชญากรรมที่มีต่อหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมและระดับความพึงพอใจของเหยื่อที่มีต่อระบบการให้บริการของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมมากยิ่งขึ้น
4. เพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนของเหยื่ออาชญากรรมที่ไม่ได้แจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ เหตุผลในการไม่รายงานหรือแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ อัตราการรายงานข้อมูลอาชญากรรมประเภทต่างๆ
5. เพื่อก่อให้เกิดการพัฒนานโยบายทางอาญาที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลตลอดจนให้มีความเหมาะสมให้มากยิ่งขึ้นภายใต้ข้อมูลที่มาจากการณ์จริงที่เกิดขึ้น

ในการสำรวจครั้งนี้ขนาดของการเก็บข้อมูลคือการใช้วิธีเก็บจากครัวเรือนที่เป็นตัวแทนโดยใช้วิธี Cross –section และการสัมภาษณ์จากกลุ่มตัวอย่างรายบุคคลที่มีอายุตั้งแต่ 12 ถึง 70 ปี หน่วยงานที่ดำเนินงานวางแผนกรอบการเก็บข้อมูล (Sampling frame) ได้แก่ สำนักงานสำรวจสำมะโนประชากรประเทศไต้หวัน The Taiwan Census Data: TCD โดยการกำหนดจุดพื้นที่ในการเก็บข้อมูล การเลือกครัวเรือนที่เก็บเป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งประกอบด้วย 2 เขตเทศบาล 5 เมืองใหญ่และ 16 เมืองเล็กในพื้นที่ของประเทศไต้หวัน โดยกรอบการดำเนินงานเก็บตัวอย่างพัฒนาขึ้นมาจาก 23 เขตพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ โดยคัดเลือกจาก 7 คุณลักษณะคือ คุณลักษณะของประชากร ความเจริญทางอุตสาหกรรม สิ่งอำนวยความสะดวก สภาพทางการเงิน และสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ ซึ่งในพื้นที่ 23 เขตนี้ประกอบด้วย

อำเภอต่าง ๆ รวมทั้งสิ้น 359 อำเภอในเขตประเทศไต้หวัน โดยในปี 1999 ประเทศไต้หวันมีประชากรทั้งสิ้น 22,092,387 คนประกอบด้วย 6,532,466 คริวเรือน

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลมีโครงสร้างแบบสอบถามอยู่ 4 ส่วนได้แก่

1. แบบของผู้ทำการสัมภาษณ์ที่จะต้องกรอกเกี่ยวกับข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถาม หมายเลขบัตรประชาชน ชื่อ ระดับการให้ความร่วมมือของผู้ให้สัมภาษณ์ ภาษาที่ใช้ในการสัมภาษณ์ (ภาษาทางการหรือภาษาถิ่น) ความยุ่งยากในระหว่างที่สัมภาษณ์และแบบสอบถามที่กรอกโดยสมบูรณ์

2. ข้อคำถามที่ได้รับการตรวจสอบแล้ว เพื่อให้แน่ใจว่าสถานการณ์อาชญากรรมจะได้รับการระบุเพียง 1 ครั้ง โดยแบ่งเป็น 2 ส่วนคือ สถานการณ์อาชญากรรมที่เกิดขึ้นในคริวเรือนในช่วงต้นปี 1999 เช่น การถูกขโมยรถยนต์ ส่วนอาชญากรรมส่วนบุคคล เช่น การถูกขโมยของ เป็นต้น

3. ข้อมูลแบบฟอร์มประสบการณ์เกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ซึ่งเป็นประเด็นสำคัญในการวิเคราะห์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ประกอบด้วย ประเภทของอาชญากรรมที่ตกเป็นเหยื่อ เวลาและสถานที่ที่เกิดเหตุ วิธีการก่ออาชญากรรม อาวุธหรือเครื่องมือที่ใช้ พฤติกรรมที่ถูกคุกคาม การโต้ตอบของเหยื่อ คุณลักษณะของผู้ก่ออาชญากรรม ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อและผู้ก่ออาชญากรรม ความสูญเสียและการบาดเจ็บจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม การแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ และวิธีการคลี่คลายคดีของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ซึ่งประกอบด้วยส่วนปลีกย่อย เช่น ระยะเวลาที่ตำรวจมาถึงที่เกิดเหตุ การแก้ปัญหาของตำรวจ การสืบสวนสอบสวนและการตัดสินคดี แบบกรอกนี้จะกรอกข้อมูลเฉพาะเหตุการณ์อาชญากรรมที่เกิดขึ้นล่าสุดที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม โดยผู้ตอบจะได้รับการถามเพื่อให้ตอบตามคำพูดและความรู้สึกของตนเองในตอนแรก ขึ้นต่อไปผู้สัมภาษณ์จึงจะดำเนินการถามในประเด็นสำคัญถ้าผู้ตอบตอบว่า “ใช่” ผู้ถามจึงจะถามรายละเอียดของเหตุการณ์นั้นต่อไป

4. การกรอกข้อมูลด้วยตนเอง ข้อมูลทั้งหมดจะได้รับการเก็บโดยการบันทึกเสียงส่วนบุคคลโดยผู้สัมภาษณ์ที่ได้รับการฝึกมาเป็นอย่างดี โดยจะให้กรอกข้อมูลเกี่ยวกับสถานการณ์ภายในครอบครัวของผู้ตอบ เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว สภาพชีวิตประจำวัน และพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนต่างๆ เมื่อคำถามมีความอ่อนไหวต่อผู้ตอบให้ผู้ตอบได้กรอกข้อมูลด้วยตนเอง

เมื่อได้แบบสัมภาษณ์แล้วต่อจากนั้นจะเป็นการจัดประชุมผู้สัมภาษณ์เพื่อการร่างข้อมูลที่เก็บมาได้ประกอบด้วยผู้สัมภาษณ์ทั้งหมด 431 คน เพื่อให้ได้ร่างของข้อมูลที่จะสรุปต่อไปประกอบด้วย การแนะนำเข้าสู่การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนโดยกระทรวงยุติธรรมและกระทรวงมหาดไทย แนวทางการเก็บข้อมูลและการเลือกผู้ให้ข้อมูล การทดลองตอบแบบสัมภาษณ์และเลือกสถานการณ์ที่เป็นข้อมูลของเหยื่ออาชญากรรม จากนั้นจะเป็นการเก็บข้อมูลภาคสนาม โดยจะเลือกตัวแทนเพียง 1 คนจากในคริวเรือนนั้นมาทำการสัมภาษณ์หรือในกรณีที่ไม่สามารถให้สัมภาษณ์ได้ เช่น มีภาวะพิการทางร่างกายหรือบกพร่องทางจิตใจ

อาจจะมีสมาชิกในครัวเรือนคนอื่น ๆ มาช่วยให้ข้อมูลได้ โดยการเก็บข้อมูลภาคสนามจะต้องเสร็จในราวสิ้นเดือนมิถุนายน 2000 การใช้การสัมภาษณ์แบบเผชิญหน้า (Face-to-Face) จำนวนทั้งสิ้น 12,418 คน จนกระทั่งการเก็บข้อมูลภาคสนามเสร็จสิ้น

อย่างไรก็ตามสภาพปัญหาที่เกิดจากการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนครั้งแรกคือ เป็นการสำรวจที่มีค่าใช้จ่ายสูงจากการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดใหญ่ ประการที่สองคือ บางครั้งการเก็บข้อมูลที่ผู้ตอบอาจไม่เต็มใจที่จะตอบคำถามเกี่ยวกับอาชญากรรมที่ตนเองได้ประสบมา ประการที่สามอาจด้วยสาเหตุของการออกแบบการสำรวจซึ่งอาจเกิดข้อผิดพลาดในการเก็บข้อมูลเหยื่ออาชญากรรม และการสำรวจนี้ไม่ได้เก็บข้อมูลจากบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 12 ปีซึ่งทำให้ไม่สามารถรับทราบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากเด็กและเยาวชนที่มีอายุต่ำกว่า 12 ปีได้ การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทำให้รู้สภาพอาชญากรรมในวงแคบเฉพาะกลุ่มตัวอย่างที่ทำการสัมภาษณ์เท่านั้น ประชาชนเฉพาะกลุ่มที่เป็นกลุ่มคนร่ำรวย กลุ่มคนที่ไม่มียู่เป็นหลักฐานแน่นอน ผู้อพยพต่างด้าวที่ผิดกฎหมาย อาจไม่มีข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในการสำรวจครั้งนี้ ประการที่สี่ การสำรวจนี้ถามข้อมูลจากผู้ตอบเพียงชนิดอาชญากรรมในวงจำกัด คำถามไม่ได้ระบุถึงวิธีการที่ภาครัฐบาลดำเนินการช่วยเหลือเหยื่ออาชญากรรม ซึ่งปัญหาดังกล่าวข้างต้นจะเป็นปัญหาที่สำคัญในการนำไปแก้ไขปรับปรุงการดำเนินการสำรวจในครั้งต่อไป

3. การสำรวจสถิติอาชญากรรมในประเทศมาเลเซีย

การสำรวจสถิติอาชญากรรมในประเทศมาเลเซียได้มีการดำเนินงานสำรวจประสบการณ์ด้านเหยื่ออาชญากรรมเกี่ยวกับวัยรุ่น (Victimization experience of adolescents in Malaysia) โดยความร่วมมือของหลายหน่วยงานได้แก่ Julius Centre University of Malaysia, Department of Social and Preventive Medicine, Faculty of Medicine มหาวิทยาลัยมาเลเซีย เมืองกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย โดยเป็นการวิจัยเชิงสำรวจแบบ Community-based research มีวัตถุประสงค์ในการสำรวจคือ การคาดการณ์ล่วงหน้าเกี่ยวกับเหยื่ออาชญากรรมความแตกต่างทางเพศของบุคคลที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม รวมทั้งการอธิบายประเภทของผู้กระทำความผิดและปัจจัยเสี่ยงทางสังคมอื่น ๆ ที่มีผลต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมใน กลุ่มวัยรุ่นของประเทศมาเลเซีย

วิธีการศึกษาในครั้งนี้ใช้วิธีการสำรวจแบบ Cross-sectional survey จากนักเรียนจำนวน 1,870 คน ซึ่งใช้วิธีการสุ่มจากโรงเรียนมัธยมทั้งหมด 20 โรงเรียน ในรัฐสลังงอ มีอายุโดยเฉลี่ยอยู่ที่ 16 ปีและกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงคิดเป็น 58.8 % แบบสอบถามประกอบด้วยคำถามข้อมูลส่วนบุคคล ข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัว สภาพพื้นฐานทางสังคม และประเภทของประสบการณ์ในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมรูปแบบต่าง ๆ ตั้งแต่วัยเด็ก ผลการวิจัยปรากฏว่า เยาวชนจำนวน 22.1 % มีประสบการณ์ในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากกว่า 1 ประเภทและในจำนวนนี้ 3 % ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม 4 ประเภท

เมื่อเปรียบเทียบการรายงานข้อมูลระหว่างเหยื่อเพศชายและเพศหญิง มีการรายงานว่าเพศชายมีสถิติการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางร่างกายและทางเพศมากกว่าเพศหญิง คุณภาพของความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาและเด็กในครอบครัวต่ำ รวมทั้งความล้มเหลวในการเรียนในโรงเรียนและสภาพแวดล้อมที่ไม่ดีบริเวณเพื่อนบ้าน เป็นปัจจัยสำคัญที่สุดในการนำไปสู่การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม อย่างไรก็ตามโครงสร้างทางครอบครัวที่ล้มเหลว เช่น การหย่าร้างของบิดามารดา การมีพ่อเลี้ยงแม่เลี้ยง การเป็นครอบครัวเดี่ยวที่มีพ่อหรือแม่เท่านั้น ขนาดของครอบครัว การมีพ่อแม่ติดยาเสพติด สภาพความเป็นอยู่ที่เป็นชุมชนเมืองหรือในชนบท ไม่มีผลต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในงานวิจัยนี้

4. การสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนในประเทศแคนาดา

ในปี 2010 ประเทศแคนาดาได้มีการสำรวจสถิติอาชญากรรมที่เรียกว่า Uniform Crime Reporting Survey: UCR โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ สำรวจสภาพของอาชญากรรมในสังคม และรูปแบบการก่ออาชญากรรมประเภทต่างๆ ข้อมูลอาชญากรรมนี้เพื่อเป็นข้อมูลของผู้ปฏิบัติงานนโยบายในเขตและท้องถิ่นต่างๆ ประเทศแคนาดาโดย The Canadian Centre for Justice Statistics: CCJS โดยความร่วมมือของเจ้าหน้าที่ตำรวจในชุมชน ได้ดำเนินการเก็บข้อมูลสถิติของอาชญากรรม ในปี 2010 ประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ตำรวจ 152 คนจากทั่วประเทศ

5. การสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนในประเทศอังกฤษและเวลส์

การเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนของอังกฤษและเวลส์ที่เรียกว่า British Crime Survey (BCS) เป็นการเก็บข้อมูลจากเหยื่ออาชญากรรมอย่างเป็นระบบ (Systematic Victim Study) เป็นข้อมูลจากประสบการณ์อาชญากรรมของประชาชน และยังได้ศึกษาปัจจัยเสี่ยงที่เกี่ยวกับเหยื่ออาชญากรรม (Risk factors associated with victimization) โดยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลอาชญากรรมในเขตอังกฤษและเวลส์จากการถามประชาชนเกี่ยวกับอาชญากรรมจำนวนประมาณ 50,000 คนจากประชาชนที่มีอายุระหว่าง 16 ปีขึ้นไป อาศัยอยู่ในบ้านเรือนส่วนบุคคลเกี่ยวกับประสบการณ์อาชญากรรมในปีที่ผ่านมา (12 เดือน) การดำเนินงานเก็บข้อมูลนี้เป็นลักษณะการสอบถามข้อมูลจากเหยื่ออาชญากรรมแบบเผชิญหน้า (Face-to-face victimization survey) การเก็บข้อมูลจะเก็บทั้งข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victim of crime) สภาพแวดล้อมในการเกิดอาชญากรรม (Circumstances incidents occur) และพฤติกรรมของอาชญากร (Behaviors of offenders in committing crimes) รวมทั้งปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดอาชญากรรมและการตกเป็นเหยื่อซ้ำ (Repeat victimization)

การเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนของอังกฤษและเวลส์เริ่มต้นตั้งแต่ปี 1982 และได้ดำเนินการต่อมาในปี 1984,1988,1992,1994,1996,1998,2000 และ 2001 จากเดือนเมษายน 2001 เป็นต้นมา BCS ได้ดำเนินการสัมภาษณ์ประชาชนอย่างต่อเนื่องและมีการ

ปรับปรุงข้อคำถามให้มีความทันสมัย ในขณะที่เขตสกอตแลนด์ได้แยกการเก็บข้อมูลออกไปในปี 2004 โดยอยู่ภายใต้การดำเนินงานของ Scottish Crime and Victimization Survey (SCVS) ในขณะที่ การเก็บข้อมูลในเขตของอังกฤษและเวลส์ที่เรียกว่า Crime Survey for England and Wales ได้เปลี่ยนชื่อเป็น British Crime Survey และในปี 1994 ยังได้มีการแยกเก็บข้อมูลในเขตไอร์แลนด์เหนือที่เรียกว่า Northern Ireland Crime Survey

การดำเนินงานเก็บข้อมูลนี้หน่วยงานในรัฐบาลได้เห็นว่าการทำงานของ BCS สามารถที่จะสะท้อนให้เห็นปัญหาอาชญากรรมได้มีความชัดเจนหรือมีความเป็นจริง (True level of Crime) ยิ่งกว่าสถิติที่เก็บจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ (Police Statistics) เนื่องจากสาเหตุที่จะทำให้ทราบถึงอาชญากรรมที่ไม่ได้รับรายงานจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ ซึ่งอาจจะมาจากการที่ประชาชนอาจเชื่อว่าเมื่อมีอาชญากรรมเกิดขึ้นการแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถที่จะแก้ไขหรือไม่สามารถจับกุมผู้กระทำความผิดได้ อย่างไรก็ตามการเก็บข้อมูลก็ยังมีปัญหาจากการไม่สามารถเข้าถึงประชาชนในบางพื้นที่ เช่น หอพักหรือที่พักอาศัย หอพักในมหาวิทยาลัย สถานที่รักษาพยาบาล รวมทั้งไม่สามารถเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมที่เป็นอาชญากรรมที่ไม่มีเหยื่อ (victimless crime) เช่น การติดยาเสพติด การลักลอบค้ายาเสพติด และยังไม่สามารถเก็บข้อมูลอาชญากรรมที่เกิดจากการประกอบธุรกิจหรืออาชญากรรมทางเศรษฐกิจ (Crime against businesses) อาชญากรรมทางธุรกิจการค้า และฆาตกรรมที่เกิดขึ้นโดยกะทันหัน (Instances of murder) และฆาตกรรมโดยประมาทหรือไม่ได้ไตร่ตรองไว้ก่อน (Manslaughter) ปัญหาในการเก็บข้อมูลทั้งในกลุ่มเยาวชนและกลุ่มผู้ใหญ่ที่ไม่สามารถระบุได้ชัดเจนว่ากรณีสถิติอาชญากรรมที่ไม่ได้รายงานต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ เกิดจากกรณีใดระหว่างประชาชนคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถดำเนินการใดๆได้หรือเกิดจากการที่เหยื่ออาชญากรรมคิดว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยๆ นอกจากนั้นยังมีปัญหาเกี่ยวกับความคลาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่างในการเก็บข้อมูลอันอาจมีผลต่อการคำนวณและการเปรียบเทียบทางสถิติ (Statistical significance)

6. การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนของสกอตแลนด์

การเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมในเขตสกอตแลนด์เริ่มต้นในช่วงต้นของปี 1980 ในปี 1982 และ 1988 Scottish Crime Survey (SCS) ถือเป็นหน่วยงานย่อยหนึ่งของ British Crime Survey (BCS) ในปี 1993 ได้มีการดำเนินงานเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมครั้งแรกของ SCS ที่แยกอิสระออกมาและมีการเก็บข้อมูลซ้ำในปี 1996, 2000 และ 2003

Scottish Crime and Victimization Survey (SCVS) เดิมเป็นหน่วยงานหลักในการเก็บข้อมูลอาชญากรรมของเขตสกอตแลนด์โดยเปลี่ยนชื่อจาก Scottish Crime Survey (SCS) ในปี 2004 และในเดือนเมษายน 2008 ได้เปลี่ยนชื่อเป็น Scottish Crime and Justice Survey (SCJS) โดยได้ดำเนินงานเป็นการสำรวจทางสังคม (Social survey) สอบถามประชาชนเกี่ยวกับประสบการณ์อาชญากรรมและข้อคิดเห็นเกี่ยวกับอาชญากรรมในเขตสกอตแลนด์

โครงสร้างของการสำรวจมีลักษณะเหมือนกับการเก็บข้อมูลของอังกฤษและเวลส์ แต่จะมีความแตกต่างเกี่ยวกับเกณฑ์การวัดและการแบ่งตอนของแบบสอบถาม วัตถุประสงค์ของการเก็บข้อมูลประกอบด้วย การนำเสนอข้อมูลทางสถิติเกี่ยวกับประสบการณ์ของประชาชนเกี่ยวกับการประสบเหตุอาชญากรรม รวมทั้งการให้บริการแก่ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ปัจจัยเสี่ยงการเกิดอาชญากรรมในกลุ่มคนที่แตกต่างกัน การศึกษาแนวโน้มในระดับของอาชญากรรมในเขตสกอตแลนด์ในระยะเวลาต่างๆ การรวบรวมข้อมูลจากประสบการณ์ของประชาชนทัศนคติของประชาชนเกี่ยวกับขอบเขตของอาชญากรรมและกระบวนการยุติธรรมในการดูแลเหยื่ออาชญากรรม การดำเนินงานเก็บข้อมูลนี้เป็นลักษณะการสอบถามข้อมูลจากเหยื่ออาชญากรรมแบบเผชิญหน้า (Face-to-face victimization survey) และการเปรียบเทียบข้อมูลกับการสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ (Telephone survey)

การนำเสนอข้อมูลของ SCJS เป็นการนำเสนอข้อมูลที่เป็นทางเลือกและข้อมูลสนับสนุนเกี่ยวกับการเกิดอาชญากรรมกับข้อมูลสถิติอาชญากรรมที่ได้เก็บรวบรวมโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจ การเก็บข้อมูลของ SCJS เริ่มต้นในเดือนเมษายน 2008 และดำเนินการจนถึงเดือนมีนาคมปี 2011 โดยเก็บข้อมูลจากประชาชนใน 16,000 ครอบครัวในรอบ 1 ปีของเขตสกอตแลนด์ ข้อมูลที่ได้ของ SCJS จะถูกนำไปใช้โดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ ผู้กำหนดนโยบาย (Policy maker) ไปจนถึงหน่วยงานภาคเอกชน

7. การสำรวจสถิติอาชญากรรมในประเทศสิงคโปร์

ประเทศสิงคโปร์ได้มีการทำการสำรวจสถิติอาชญากรรมภายใต้โครงการ The International Violence against Women Survey (IVAWS) ซึ่งดำเนินงานโดย European Institute for Crime Prevention and Control , United Nations Interregional Crime and Justice Institute และ Statistic Canada ซึ่งเป็นโครงการที่ทำการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่ใช้ความรุนแรงในกลุ่มผู้หญิงที่ดำเนินการในหลายประเทศ เช่น ประเทศออสเตรเลีย เซอร์เบีย บราซิล เดนมาร์ก กรีซ ฮังการี ฟิลิปปินส์ โปแลนด์และสวีเดน เป็นต้น

สำหรับประเทศสิงคโปร์เป็นประเทศหนึ่งในโครงการนี้ที่ทำการสำรวจในปี 2009 วิธีการศึกษาโดยใช้การสำรวจกลุ่มประชากรที่เป็นเพศหญิงในปี 2006 ที่มีอายุระหว่าง 18-69 ปี โดยการสุ่มจำนวนครัวเรือนในประเทศสิงคโปร์ ผู้หญิงเพียง 1 คนในแต่ละครอบครัวเท่านั้นที่จะเป็นผู้ให้ข้อมูล คำถามในการวิจัยได้ถูกแปลเป็นภาษาจีนและภาษามลายู โดย Nielsen Company โดยการใช้ผู้ถามเป็นเพศหญิงเท่านั้นและเป็นการถามข้อมูลแบบเผชิญหน้า (Face-to Face) ผลการสำรวจสรุปได้ว่า ประเทศสิงคโปร์มีอัตราของหญิงที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่ใช้ความรุนแรงต่ำ (9.2 %) เมื่อเทียบกับประเทศอื่นๆ รวมทั้งการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมประเภทร่างกายและอาชญากรรมทางเพศก็มีอัตราต่ำเช่นเดียวกัน อาชญากรรมทางร่างกายที่เก็บข้อมูลมี 7 ประเภทได้แก่ การข่มขู่โดยการทำร้ายร่างกาย การโยนหรือขว้างปาสิ่งของ การจับหรือบิดแขนและการดึงผมบนศีรษะ การใช้กำลังเตะต่อยที่ร่างกาย การใช้ไฟ

เผาไหม้ร่างกาย การใช้วิธีการข่มขู่โดยมีดและปืน และการใช้ความรุนแรงทางร่างกายอื่นๆ ส่วนอาชญากรรมทางเพศมีการเก็บข้อมูล 5 ประเภท คือ ใช้กำลังในการข่มขืนทางเพศ ความพยายามใช้กำลังคุกคามทางเพศ การแตะเนื้อต้องตัว การพยายามใช้กำลังบังคับให้มีกิจกรรมทางเพศกับบุคคลอื่น และการใช้ความรุนแรงทางเพศอื่นๆ รูปแบบในการใช้ความรุนแรงทางร่างกายที่พบเป็นปกติอันดับแรกคือ การข่มขู่โดยการทำร้ายร่างกาย รองลงมาได้แก่ การจับหรือบิดแขนและการดึงผมบนศีรษะ และอันดับที่สามคือการใช้กำลังเตะต่อยที่ร่างกาย ผู้หญิงส่วนใหญ่จำนวน 58.8 % มีประสบการณ์ในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมซ้ำ ในจำนวนนี้ 35.7 % มีประสบการณ์ในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมซ้ำ 2-4 ครั้ง 13.4 % มีประสบการณ์ในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมซ้ำมากกว่า 10 ครั้ง และ 9.7 % มีประสบการณ์ในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมซ้ำ 5-9 ครั้ง

เหยื่ออาชญากรรมที่มีประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในช่วง 12 เดือน ประกอบด้วยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่มีอายุระหว่าง 30-39 ปี ส่วนใหญ่เป็นชาวมาเลเซีย ส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ในอาคารสูงหรือแฟลตและส่วนใหญ่เป็นผู้ที่จบการศึกษาในระดับปริญญาตรีและสูงกว่า ผู้ที่ประสบเหตุส่วนใหญ่เข้าไปมีส่วนในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและจำนวน 71.7 % ไม่รายงานหรือแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเหตุผลอันดับแรกคือ คิดว่าตนเองสามารถแก้ปัญหาด้วยตนเองได้หรือให้เพื่อนหรือครอบครัวช่วย รองลงมาคิดว่าสถานการณ์ไม่ค่อยมีความรุนแรงมากนัก และอันดับสุดท้ายคือไม่ต้องการให้คนอื่นรู้ถึงเหตุที่เกิดขึ้นนั้น ส่วนความพึงพอใจกับการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจในกรณีที่มีการแจ้งความผู้ที่ไม่มีส่วนร่วมกับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่มีความพึงพอใจและไม่พอใจในสถิติเท่ากันคือ 27.3 % รองลงมาคือไม่พอใจมาก 22.7 % และพอใจมากที่สุด 13.6 % ส่วนผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมหรือมีส่วนร่วมกับเหยื่อมีความพึงพอใจ 64.0 % รองลงมาอยู่ในระดับพอใจมาก 12.0 % และไม่พอใจมาก 16.0 % ส่วนผู้ที่เข้ารายงานหรือแจ้งสถานการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมกับหน่วยงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง (Specialized agencies) ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 30 ถึง 39 ปี ส่วนใหญ่เป็นชาวมาเลเซียและอินเดีย ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในอาคารสูงและอาคารพักอาศัยที่มีราคาแพง จำนวนน้อยที่จบการศึกษาในระดับปริญญาตรี

2.5 ตารางเปรียบเทียบข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนของประเทศต่าง ๆ

ชื่อประเทศ	ชื่อหน่วยงานที่เก็บ ข้อมูล/ วิธีการเก็บข้อมูล	ข้อดี	ข้อเสีย/ข้อจำกัด
สหราชอาณาจักร และเวลส์	- Crime Survey for England and Wales / British Crime Survey (BCS) เป็นการเก็บข้อมูลจากเหยื่ออาชญากรรมอย่างเป็นระบบ (Systematic Victim Study) - ประชาชนจำนวนประมาณ 50,000 คน โดยแบ่งเป็นผู้ใหญ่ที่มีอายุมากกว่า 16 ปีซึ่งถือเป็นกลุ่มตัวอย่างหลักจำนวน 47,000 คน นอกนั้นอีกจำนวน 4,000 คน เป็นเด็กอายุระหว่าง 10 ถึง 15 ปี - ลักษณะการสอบถามข้อมูลจากเหยื่ออาชญากรรมแบบเผชิญหน้า (Face-to-face victimization survey) การเก็บข้อมูลจะเก็บทั้งข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victim of crime) สภาวะ	- การดำเนินงานเก็บข้อมูลนี้หน่วยงานในรัฐบาลได้เห็นว่าการดำเนินงานของ BCS สามารถที่จะสะท้อนให้เห็นปัญหาอาชญากรรมได้มีความชัดเจนหรือมีความเป็นจริง (True level of Crime) ยิ่งกว่าสถิติที่เก็บจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ (Police Statistics) เนื่องจากสามารถที่จะทำให้ทราบถึงอาชญากรรมที่ไม่ได้รับรายงานจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ ซึ่งอาจจะมาจากการที่ประชาชนอาจเชื่อว่าเมื่อมีอาชญากรรมเกิดขึ้นการแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถที่จะแก้ไขหรือไม่สามารถจับกุมผู้กระทำความผิดได้	- การเก็บข้อมูลก็ยังมีปัญหาจากการไม่สามารถเข้าถึงประชาชนในบางพื้นที่ เช่น หอพักหรือที่พักอาศัย หอพักในมหาวิทยาลัย สถานที่รักษาพยาบาล - การเก็บข้อมูลไม่สามารถเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมที่เป็นอาชญากรรมที่ไม่มีเหยื่อ (victimless crime) เช่น การติดยาเสพติด การลักลอบค้ายาเสพติด และยังไม่สามารถเก็บข้อมูลอาชญากรรมที่เกิดจากการประกอบธุรกิจหรืออาชญากรรมทางเศรษฐกิจ (Crime against businesses) อาชญากรรมทางธุรกิจการค้า และฆาตกรรมที่เกิดขึ้นโดยกะทันหัน (Instances of murder) และฆาตกรรมโดยประมาทหรือไม่ได้ไตร่ตรองไว้ก่อน (Manslaughter) - การเก็บข้อมูลไม่สามารถระบุได้ชัดเจนว่ากรณีสถิติอาชญากรรมที่ไม่ได้รายงานต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ เกิดจากกรณีใดระหว่างประชาชนคิด

ชื่อประเทศ	ชื่อหน่วยงานที่เก็บข้อมูล/ วิธีการเก็บข้อมูล	ข้อดี	ข้อเสีย/ข้อจำกัด
	แวดล้อมในการเกิดอาชญากรรม (Circumstances incidents occur) และ พฤติกรรมของอาชญากร (Behaviors of offenders in committing crimes) รวมทั้งปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดอาชญากรรม และการตกเป็นเหยื่อซ้ำ (Repeat victimization) - ปี 1994 ยังได้มีการแยกเก็บข้อมูลในเขตไอร์แลนด์เหนือที่เรียกว่า Northern Ireland Crime Survey		ว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถดำเนินการใดๆได้ หรือเกิดจากการที่เหยื่ออาชญากรรมคิดว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยๆ - ปัญหาเกี่ยวกับความคลาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่างในการเก็บข้อมูลอื่น อาจมีผลต่อการคำนวณและการเปรียบเทียบทางสถิติ (Statistical significance)
สกอตแลนด์	- Scottish Crime and Victimization Survey (SCVS)เดิมเป็นหน่วยงานหลักในการเก็บข้อมูลอาชญากรรมของเขตสกอตแลนด์ โดยเปลี่ยนชื่อจาก Scottish Crime Survey (SCS) ในปี 2004 และในเดือนเมษายน 2008 ได้เปลี่ยนชื่อเป็น Scottish Crime and	- การสอบถามประชาชนเกี่ยวกับประสบการณ์อาชญากรรมและข้อคิดเห็นเกี่ยวกับอาชญากรรมเฉพาะในเขตสกอตแลนด์ - การนำเสนอข้อมูลของ SCJS เป็นการนำเสนอข้อมูลที่เป็นทางเลือกและข้อมูลสนับสนุนเกี่ยวกับการเกิดอาชญากรรมกับข้อมูลสถิติอาชญากรรมที่ได้เก็บรวบรวมโดย	- โครงสร้างของการสำรวจมีลักษณะเหมือนกับการเก็บข้อมูลของอังกฤษและเวลส์

ชื่อประเทศ	ชื่อหน่วยงานที่เก็บ ข้อมูล/ วิธีการเก็บข้อมูล	ข้อดี	ข้อเสีย/ข้อจำกัด
	Justice Survey (SCJS) - ลักษณะการสอบถาม ข้อมูลจากเหยื่อ อาชญากรรมแบบ เผชิญหน้า (Face-to- face victimization survey)และการ เปรียบเทียบข้อมูลกับ การสัมภาษณ์ทาง โทรศัพท์ (Telephone survey) -ประชาชนใน 16,000 ครัวเรือนในรอบ 1 ปี ของเขตสกอตแลนด์	เจ้าหน้าที่ตำรวจ	
สหรัฐอเมริกา	- องค์การ The Federal Bureau of Investigation จะเก็บข้อมูลจาก หน่วยงานใน กระบวนการยุติธรรม และจัดพิมพ์ขึ้นเป็น ประจำปีทีเรียกว่า Uniform Crime Report (UCR) ซึ่ง เป็นการเก็บข้อมูล ขนาดใหญ่ (Large Database) ซึ่งการ เก็บข้อมูลนี้รวมไปถึง สถิติอาชญากรรมที่ รายงานมาจาก หน่วยงานบังคับใช้	- มีการนำ UCR มาเป็น ข้อมูลพื้นฐานการวิจัย ด้านอาชญาวิทยา - มีการรวบรวมข้อมูล จากหน่วยงานใน กระบวนการยุติธรรม ทั้งหมด และจัดเก็บเป็น ข้อมูลขนาดใหญ่	- ข้อจำกัดของการเก็บ ข้อมูลของ NCVS อาจมี ความคลาดเคลื่อนไม่ เที่ยงตรงจากระเบียบวิธีการ วิจัยได้ดังต่อไปนี้ - ข้อมูลอาจถูกรายงานเกิน ความเป็นจริงจากการ ตีความของเหยื่อ อาชญากรรม เช่น กระเป๋า สตางค์หายอาจเข้าใจผิดว่า ถูกขโมย หรือการที่ประตูป เปิดอยู่อาจตีความไปว่า ขโมยพยายามที่จะเข้าไป ขโมยทรัพย์สิน - เหยื่ออาชญากรรมอาจจะ รายงานและแจ้งความต่อ

ชื่อประเทศ	ชื่อหน่วยงานที่เก็บ ข้อมูล/ วิธีการเก็บข้อมูล	ข้อดี	ข้อเสีย/ข้อจำกัด
	กฎหมายในท้องถิ่น และจำนวนอาชญากรรมที่ถูกจับกุมได้โดยหน่วยงานตำรวจ - U.S Department of Justice โดย Bureau of Justice Statistics ได้ดำเนินงานเก็บข้อมูลเกี่ยวกับเหยื่ออาชญากรรม (US Criminal Victimization Statistics) / National Crime Victimization Survey (NCVS) -การสัมภาษณ์ประชาชนเกี่ยวกับทัศนคติ ความเชื่อ ค่านิยม และคุณลักษณะทางสังคมต่างๆ รวมทั้งประสบการณ์ที่เกี่ยวกับการเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับอาชญากรรมและการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม การเก็บข้อมูลดังกล่าวนี้เป็น การเก็บข้อมูลโดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่าง (Sampling)		เจ้าหน้าที่ตำรวจในกรณีที่มีการบาดเจ็บเท่านั้น - ข้อมูลอาจไม่ถูกรายงานเนื่องจากความกลัวของผู้ให้ข้อมูลโดยเกรงว่าถ้าให้ข้อมูลไปแล้วจะทำให้เกิดปัญหาตามมาหรือการลี้มเหตุการณ์เหล่านั้นไปแล้ว - ข้อมูลอาจไม่สามารถถูกรายงานได้เนื่องจากคุณลักษณะที่ผิดปกติของผู้ให้ข้อมูล เช่น การติดยาเสพติด การเล่นการพนัน ซึ่งผู้ให้ข้อมูลไม่ตอบตามความเป็นจริง - การคลาดเคลื่อนของการเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีคุณลักษณะที่เป็นตัวแทนของประชากรได้อย่างแท้จริง - รูปแบบของข้อคำถามในแบบสอบถาม/แบบสัมภาษณ์ที่ไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอในการได้มาซึ่งข้อมูล - ข้อมูลอาชญากรรมของ UCR ยังคงถูกใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัยด้านอาชญาวิทยา ในขณะที่ข้อมูลของ NCVS ที่ประกอบด้วยข้อมูล

ชื่อประเทศ	ชื่อหน่วยงานที่เก็บข้อมูล/ วิธีการเก็บข้อมูล	ข้อดี	ข้อเสีย/ข้อจำกัด
	- ปี 2005 ประเทศสหรัฐอเมริกา มีการเก็บตัวอย่างจำนวนมาก กว่า 77,000 ครอบครัวและมีการสัมภาษณ์คนมากกว่า 134,000 คนที่มีอายุ 12 ปีขึ้นไป กลุ่มตัวอย่างจะถูกสอบถามเกี่ยวกับประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรม - การเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมที่เรียกว่า การรายงานสถิติอาชญากรรมด้วยตนเอง (Self-Report Survey)		อาชญากรรมที่ไม่ได้ถูกแจ้งความและข้อมูลลักษณะของเหยื่ออาชญากรรม อาจมีข้อจำกัดในการเก็บเฉพาะกลุ่มในวงแคบในขณะที่ Self-Report Survey ได้ข้อมูลในเชิงลึกของอาชญากรรมทั้งทัศนคติ ความเชื่อและความสัมพันธ์ของข้อมูลรายบุคคลที่ส่งผลต่อพฤติกรรมอาชญากรรมต่างๆ
แคนาดา	- ในปี 2009 ประเทศแคนาดาได้มีการสำรวจสถิติอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับเหยื่ออาชญากรรมที่เรียกว่า General Social Survey (GSS) on victimization โดยมีการเก็บสถิติอาชญากรรมทุกๆ 5 ปี - เก็บข้อมูลจำนวน 19,500 คน ที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป	- เป็นประเทศอยู่ภายใต้โครงการ The International Crime Victimization Survey (ICVS) - มีการเก็บข้อมูลเปรียบเทียบสถิติการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในเขต Western Canada และ Eastern Canada และพบว่าสถิติการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในเขตแคนาดาตะวันตกมีอัตราสูงกว่าในเขต	

ชื่อประเทศ	ชื่อหน่วยงานที่เก็บข้อมูล/ วิธีการเก็บข้อมูล	ข้อดี	ข้อเสีย/ข้อจำกัด
	อาศัยของใน 10 จังหวัด - ประเทศแคนาดาได้มีการสำรวจสถิติอาชญากรรมที่เรียกว่า Uniform Crime Reporting Survey: UCR ซึ่งเป็นการเก็บข้อมูลเป็นประจำทุกปีโดยหน่วยงานตำรวจ - ประเทศแคนาดาโดย The Canadian Centre for Justice Statistics: CCJS โดยความร่วมมือของเจ้าหน้าที่ตำรวจในชุมชน ได้ดำเนินการเก็บข้อมูลสถิติของอาชญากรรมในปี 2010 ประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ตำรวจ 152 คนจากทั่วประเทศ	ตะวันออก - มีการเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมและคู่ขนานกันไปทั้ง General Social Survey (GSS) on victimization โดยมีการเก็บสถิติอาชญากรรมทุกๆ 5 ปี และ Uniform Crime Reporting Survey: UCR ซึ่งเป็นการเก็บข้อมูลเป็นประจำทุกปีโดยหน่วยงานตำรวจ	
ไต้หวัน	- การสุ่มตัวอย่างที่ใช้ใช้ในการดำเนินงาน ได้แก่ A stratified multi-stage random sampling จำนวนประชากรที่ใช้ในการสำรวจที่เป็นรายบุคคลจำนวน 12,418 คน มีอายุตั้งแต่ 12 ถึง 70 ปี	- การกำหนดนโยบายควบคุมอาชญากรรมมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการทราบข้อมูลในเชิงลึกของการเกิดอาชญากรรม - การให้ความสำคัญต่อการให้ความช่วยเหลือเหยื่ออาชญากรรมโดยให้นักจิตวิทยาให้คำปรึกษา	- การสำรวจที่มีค่าใช้จ่ายสูงจากการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดใหญ่ - การเก็บข้อมูลที่ผู้ตอบอาจไม่เต็มใจที่จะตอบคำถามเกี่ยวกับอาชญากรรมที่ตนเองได้ประสบมา - การออกแบบการสำรวจซึ่งอาจเกิดข้อผิดพลาดใน

ชื่อประเทศ	ชื่อหน่วยงานที่เก็บข้อมูล/ วิธีการเก็บข้อมูล	ข้อดี	ข้อเสีย/ข้อจำกัด
	- ปี ค.ศ. 1998 โครงการการป้องกันเหยื่ออาชญากรรม (The Criminal Victim Protection Program) ซึ่งอยู่ในความดูแลของกระทรวงยุติธรรม ประเทศไต้หวัน กิจกรรมภายใต้โครงการ Victim Empowerment Program - ในปี ค.ศ. 2000 ประเทศไต้หวันได้มีการดำเนินสำรวจสถิติอาชญากรรมรูปแบบใหม่ขึ้น ที่เรียกว่า การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน หรือที่เรียกว่า Crime victimization survey โดยเริ่มต้นขึ้นไปเดือนกรกฎาคม 1999 ถึงเดือนธันวาคม 2000 - การเลือกกลุ่มตัวอย่างจากครัวเรือนในประเทศไต้หวันที่มีสมาชิกในครอบครัวตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่มีความรุนแรงหรือถูก	การให้การดูแลด้านการแพทย์ การช่วยเหลือเฉพาะราย การจัดสัมมนาเชิงปฏิบัติการ การจัดโครงการให้ความรู้และการศึกษากับเหยื่ออาชญากรรม การให้เอกสารความรู้ในการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ซึ่งกิจกรรมต่างๆเหล่านี้เป็นกิจกรรมภายใต้โครงการ Victim Empowerment Program ที่ช่วยเหลือเหยื่ออาชญากรรม	การเก็บข้อมูลเหยื่ออาชญากรรม และการสำรวจนี้ไม่ได้เก็บข้อมูลจากบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 12 ปี ซึ่งทำให้ไม่สามารถรับทราบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากเด็กและเยาวชนที่มีอายุต่ำกว่า 12 ปีได้ - ประชาชนเฉพาะกลุ่มที่เป็นกลุ่มคนเร่ร่อน กลุ่มคนที่ไม่มีที่อยู่เป็นหลักถาวร แนนอน ผู้อพยพต่างด้าวที่ผิดกฎหมาย อาจไม่มีข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในการสำรวจครั้งนี้ - การสำรวจนี้ถามข้อมูลจากผู้ตอบเพียงชนิดอาชญากรรมในวงจำกัดคำถามไม่ได้ระบุถึงวิธีการที่ภาครัฐบาลดำเนินการช่วยเหลือเหยื่ออาชญากรรมซึ่งปัญหาดังกล่าวข้างต้นจะเป็นปัญหาที่สำคัญในการนำไปแก้ไขปรับปรุงการดำเนินการสำรวจในครั้งต่อไป

ชื่อประเทศ	ชื่อหน่วยงานที่เก็บ ข้อมูล/ วิธีการเก็บข้อมูล	ข้อดี	ข้อเสีย/ข้อจำกัด
	ขโมยทรัพย์สินในช่วงปี 1999 หน่วยงานที่ดำเนินงานสำรวจในครั้งนี้คือ The Central Police University โดยได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากกระทรวงยุติธรรมและกระทรวงมหาดไทย - การใช้วิธีเก็บจากครัวเรือนที่เป็นตัวแทนโดยใช้วิธี Cross – section และการสัมภาษณ์จากกลุ่มตัวอย่างรายบุคคลที่มีอายุตั้งแต่ 12 ถึง 70 ปี หน่วยงานที่ดำเนินงานวางแผนกรอบการเก็บข้อมูล (Sampling frame) ได้แก่ สำนักงานสำรวจสำมะโนประชากรประเทศไต้หวัน The Taiwan Census Data: TCD - การใช้การสัมภาษณ์แบบเผชิญหน้า (Face-to- Face)		

ชื่อประเทศ	ชื่อหน่วยงานที่เก็บ ข้อมูล/ วิธีการเก็บข้อมูล	ข้อดี	ข้อเสีย/ข้อจำกัด
มาเลเซีย	- ประเทศมาเลเซีย ดำเนินงานสำรวจ ประสพการณ์ด้านเหยื่อ อาชญากรรมเกี่ยวกับวัยรุ่น (Victimization experience of adolescents in Malaysia) โดยความร่วมมือของหลายหน่วยงาน ได้แก่ Julius Centre University of Malaysia, Department of Social and Preventive Medicine, Faculty of Medicine มหาวิทยาลัยมาเลเซีย เมืองกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย - วิธีการศึกษาในครั้งนี้ ใช้วิธีการสำรวจแบบ Cross-sectional survey จากนักเรียน จำนวน 1,870 คน ซึ่งใช้วิธีการสุ่มจากโรงเรียน มัธยมทั้งหมด 20 โรงเรียน ในรัฐสลังงอ มีอายุโดยเฉลี่ยอยู่ที่ 16 ปีและกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงคิดเป็น 58.8 % - เป็นการวิจัยเชิงสำรวจแบบ	- การสำรวจสถิติ อาชญากรรมในประเทศ มาเลเซียได้มีการ ดำเนินงานสำรวจ ประสพการณ์ด้านเหยื่อ อาชญากรรมเฉพาะ เกี่ยวกับวัยรุ่น - ข้อดีศึกษาปัจจัยอื่นๆ ทางสังคมและ สภาพแวดล้อม หลากหลายของการตก เป็นเหยื่ออาชญากรรม เช่นคุณภาพของ ความสัมพันธ์ระหว่าง บิดามารดาและเด็กใน ครอบครัว ความล้มเหลว ในการเรียนในโรงเรียน และสภาพแวดล้อมที่ไม่ดี บริเวณเพื่อนบ้าน โครงสร้างทางครอบครัว ที่ล้มเหลว เช่น การหย่าร้างของพ่อแม่ การมี พ่อเลี้ยงแม่เลี้ยง การเป็น ครอบครัวเดี่ยวที่มีพ่อ หรือแม่เท่านั้น ขนาด ของครอบครัว การมีพ่อแม่ติดยาเสพติด สภาพความเป็นอยู่ที่เป็น ชุมชนเมืองหรือในชนบท	

ชื่อประเทศ	ชื่อหน่วยงานที่เก็บ ข้อมูล/ วิธีการเก็บข้อมูล	ข้อดี	ข้อเสีย/ข้อจำกัด
	Community-based research		
สิงคโปร์	- ประเทศสิงคโปร์ได้มีการทำการสำรวจสถิติอาชญากรรมภายใต้โครงการ The International Violence against Women Survey (IVAWS) in Singapore Report ซึ่งดำเนินงานโดย European Institute for Crime Prevention and Control , United Nations Interregional Crime and Justice Institute และ Statistic Canada ซึ่งเป็นโครงการที่ทำการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่ใช้ความรุนแรงในกลุ่มผู้หญิง - การถามข้อมูลแบบเผชิญหน้า (Face-to Face)	- ข้อคำถามมีการแปลเป็น 2 ภาษา คือ ภาษาจีนและภาษามาเลย์ - ความสามารถเก็บข้อมูลเกี่ยวกับความรุนแรงของกลุ่มผู้หญิงในเชิงลึก ได้แก่ การข่มขู่โดยการทำร้ายร่างกาย การโยนหรือขว้างปาสิ่งของ การจับหรือบิดแขนและการตีผสมปนหยาบ การใช้กำลังเตะ ต่อยที่ร่างกาย การใช้ไฟเผาไหม้ร่างกาย การใช้วิธีการข่มขู่โดยมีดและปืน และการใช้ความรุนแรงทางร่างกายอื่นๆ ส่วนอาชญากรรมทางเพศมีการเก็บข้อมูล 5 ประเภท คือ ใช้กำลังในการข่มขู่ทางเพศ ความพยายามใช้กำลังคุกคามทางเพศ การแตะเนื้อต้องตัว การพยายามใช้กำลังบังคับให้มีกิจกรรมทางเพศกับบุคคลอื่น และการใช้ความรุนแรงทางเพศอื่นๆ	- โครงการที่ทำการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่ใช้ความรุนแรงเฉพาะในกลุ่มผู้หญิง โดยการใช้ผู้ถามเป็นเพศหญิงเท่านั้น

ชื่อประเทศ	ชื่อหน่วยงานที่เก็บข้อมูล/ วิธีการเก็บข้อมูล	ข้อดี	ข้อเสีย/ข้อจำกัด
เกาหลี	สถาบันอาชญาวิทยา ประเทศเกาหลี (Korean Institute of Criminology) เป็นหน่วยงานที่ ดำเนินงานเก็บข้อมูล ในโครงการ Criminal Victimization in South Korea ในลักษณะ nation-wide victimization survey ดำเนินการในทุก 3 ปี เริ่มตั้งแต่ปี 1994 - เก็บข้อมูลทั่วไปใน เขตเกาหลีใต้ยกเว้น เกาะ Jeju จำนวน ประมาณ 1.200 คน - รูปแบบในการถาม เป็นลักษณะการ สัมภาษณ์แบบ Face- to-Face และการ รายงานด้วยตนเอง แบบ self-reporting โดยเก็บจากกลุ่ม ตัวอย่างที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป	-มีการเปรียบเทียบข้อมูล สถิติอาชญากรรม ย้อนหลังจากการเก็บ ข้อมูลครั้งที่ผ่านมาจึงมี การเลือกใช้ข้อคำถามใน แบบสำรวจเดิม -มีการเก็บข้อมูลใน ลักษณะการประเมินผล ประสิทธิภาพของการ ดำเนินงานป้องกัน อาชญากรรมของ เจ้าหน้าที่ตำรวจ (The evaluation of crime prevention efforts of the police)	
ออสเตรเลีย	- ในปี 2002 หน่วยงาน สถิติของประเทศ ออสเตรเลีย (The Australian Bureau of Statistics) ได้เก็บ ข้อมูลสถิติ	- ข้อมูลนี้ทำให้เห็นถึง ภาพที่เป็นข้อมูลปัจจุบัน ของปัจจัยเสี่ยงที่เกี่ยวกับ อาชญากรรมของบุคคล และครัวเรือน (Up-to- Date Picture of Risk	- ข้อจำกัดในการเก็บข้อมูล เกี่ยวกับภาษาที่ใช้ของกลุ่ม ตัวอย่างมีความหลากหลาย ทั้ง ภาษาอังกฤษ ภาษา ท้องถิ่นที่ใช้ในครัวเรือนและ ภาษาอาบอริจิน เป็นต้น

ชื่อประเทศ	ชื่อหน่วยงานที่เก็บข้อมูล/ วิธีการเก็บข้อมูล	ข้อดี	ข้อเสีย/ข้อจำกัด
	อาชญากรรมภาคประชาชน (Crime victimization survey) และการสำรวจอาชญากรรมและความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน (Crime and Safety Survey) - ในปี 2004 นับเป็นประเทศที่มีความสำคัญที่สถาบันอาชญาวิทยาประเทศออสเตรเลีย (Australian Institute of Criminology) ได้ดำเนินงานเก็บสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนโดยการเข้าร่วมในโครงการของการเก็บสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนระหว่างประเทศ (International Crime Victimization Survey: ICVS) - ทูลสนับสนุนจาก 2 หน่วยงาน องค์การอัยการของรัฐบาล (Australian Government Attorney-General's Department)	Factors) ระดับของการเกิดอาชญากรรมซ้ำ ความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัย อัตราที่ประชาชนแจ้งความเกี่ยวกับคดีอาชญากรรมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจและความร่วมมือของประชาชนในการเข้าร่วมกับโครงการป้องกันอาชญากรรม	

ชื่อประเทศ	ชื่อหน่วยงานที่เก็บ ข้อมูล/ วิธีการเก็บข้อมูล	ข้อดี	ข้อเสีย/ข้อจำกัด
	สนับสนุนทุนในการสุ่ม ข้อมูลประชากรจำนวน 6000 คน และ กรม ตรวจคนเข้าเมืองและ การดูแลคนพื้นเมือง ของรัฐบาลประเทศ ออสเตรเลีย (Australian Government Department Immigration and Multicultural and Indigenous) สนับสนุนทุนในการ เก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 1,000 คน ที่ เป็นผู้อพยพจาก ประเทศเวียดนามและ ตะวันออกกลาง รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 7,000 คน		
การเก็บ ข้อมูลสถิติ อาชญากรรม ภาค ประชาชน ระดับ นานาชาติ	The International Crime Victimization Survey (ICVS) หน่วยงานที่รับผิดชอบ คือ United Nation Office on Drugs and Crimes with National coordinators overseeing the project in each participating countries	- ข้อดีคือ ความสามารถ ในการเทียบเคียง / เปรียบเทียบสถิติข้อมูล อาชญากรรมของแต่ละ ประเทศ ทั้งประเทศที่ พัฒนาแล้วและประเทศ กำลังพัฒนา - ความสามารถในการ ทราบข้อมูลเชิงลึกของ ข้อมูลดังนี้	- ข้อจำกัดการเพิ่มจำนวน ของประเทศที่เข้าร่วม โครงการให้มากยิ่งขึ้น

ชื่อประเทศ	ชื่อหน่วยงานที่เก็บข้อมูล/ วิธีการเก็บข้อมูล	ข้อดี	ข้อเสีย/ข้อจำกัด
	กลุ่มประเทศที่เข้าร่วมโครงการอยู่ใน 6 ทวีปทั่วโลก - ประเทศในกลุ่ม New World ได้แก่ สหรัฐอเมริกา แคนาดา ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ - ประเทศกลุ่มเอเชีย ได้แก่ ญี่ปุ่น อินเดีย อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ - กลุ่มประเทศยุโรป กลุ่มประเทศยุโรปตะวันออกที่เคยเป็นระบบคอมมิวนิสต์ กลุ่มประเทศอเมริกาใต้ และ กลุ่มประเทศแอฟริกา - ระยะเวลาในการเก็บข้อมูลประกอบด้วย 5 วงรอบ (Fives cycles of ICVS) ได้แก่ ในปี 1989,1992,1996,2000 และ 2004 - วิธีการสัมภาษณ์จะใช้วิธีการสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์กับประเทศพัฒนาแล้ว (Telephone in developed countries) และการใช้วิธีสัมภาษณ์แบบ	- อัตราของการเกิดเหยื่ออาชญากรรม (Rates of victimization) - อัตราของการเกิดเหยื่ออาชญากรรมในกลุ่มประชากรที่มีความหลากหลาย (Various in rates of victimization among segments of the population) - อัตราของการเกิดอาชญากรรมที่แจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจและเหตุผลที่ไม่แจ้งความ (The percentage of Crimes reported to the police/reasons for not reporting) - ความกลัวภัยอาชญากรรมและความเห็นเกี่ยวกับความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน (Fear of Crime and Perception of Safety) - ความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพพจน์ของเจ้าหน้าที่ตำรวจ (Public Perception of the Police) -ประสิทธิภาพการ	

ชื่อประเทศ	ชื่อหน่วยงานที่เก็บข้อมูล/ วิธีการเก็บข้อมูล	ข้อดี	ข้อเสีย/ข้อจำกัด
	เผชิญหน้าในประเทศกำลังพัฒนา (Face-to-face in developing countries)	ป้องกันตนเองจากอาชญากรรม (Efforts undertaken by individuals to protect themselves from Crime) - ความสามารถในการขยายการทราบข้อมูลเกี่ยวกับสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในกลุ่มตัวอย่างทั่วโลก	
ประเทศไทย	- ในปี พ.ศ. 2547 สถาบันวิจัยและพัฒนากระบวนการยุติธรรม สำนักงานกิจการยุติธรรมกระทรวงยุติธรรมได้ให้ทุนสนับสนุนงานวิจัยเรื่องการจัดทำอัตราอาชญากรรมเป็นครั้งแรกแก่คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เพื่อทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับ “ระบบการจัดเก็บฐานข้อมูลยุติธรรมทางอาญาของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม” - ในปี พ.ศ. 2548 สำนักงานกิจการ	- การจัดทำแบบสำรวจให้มีความกระชับยิ่งขึ้น ลดจำนวนข้อคำถามและตัวเลือกที่ไม่จำเป็นและมีความซ้ำซ้อน รวมทั้งใช้ภาษาที่ผู้ตอบสามารถเข้าใจได้ง่าย - การจัดสัมมนาเชิงปฏิบัติการกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการใช้ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดทำแบบสำรวจขึ้นโดยเฉพาะเพื่อให้ได้แบบสอบถามที่มีประสิทธิภาพในการเก็บข้อมูลในครั้งต่อไป	- ควรมีการทำงานร่วมกันระหว่างหน่วยงานที่เก็บข้อมูล/การจัดทำฐานข้อมูล/หน่วยงานที่วิเคราะห์ข้อมูลและหน่วยงานที่ใช้ข้อมูล ตั้งแต่การเริ่มจัดทำแบบสำรวจเพื่อให้ข้อมูลมีประสิทธิภาพ - ควรมีการขยายการเก็บข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมก็ยังมีปัญหาจากการไม่สามารถเข้าถึงประชาชนในบางพื้นที่ที่เป็นสถานที่แตกต่างจากครัวเรือนหรือที่พักอาศัยที่เป็นบ้านพัก เช่น หอพัก หรือที่พักสาธารณะ หอพักในมหาวิทยาลัย สถานประกอบการ สถานที่รักษาพยาบาล เป็นต้น

ชื่อประเทศ	ชื่อหน่วยงานที่เก็บ ข้อมูล/ วิธีการเก็บข้อมูล	ข้อดี	ข้อเสีย/ข้อจำกัด
	ยุติธรรมได้ทำการ ศึกษาวิจัยโครงการ พัฒนาระบบการ ป้องกันและระงับข้อ พิพาทในกระบวนการ ยุติธรรม เรื่อง “การ จัดทำอัตราอาชญากรรม แห่งชาติ (crime rate)” อย่างจริงจัง และ ในปี เดียวกันมีการจัดทำ ยุติธรรมโพล ครั้งที่ 1 เรื่อง “การจัดทำอัตรา อาชญากรรมแห่งชาติ (crime rate)” ร่วมกับ คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ อีกทางหนึ่ง - ในปี พ.ศ. 2549 สำนักงานกิจการยุติธรรม ร่วมกับสำนักงานสถิติ แห่งชาติ ได้ริเริ่ม ดำเนินโครงการสำรวจ ข้อมูลสถิติ อาชญากรรมภาค ประชาชน ในเขต กรุงเทพมหานคร เป็น การสำรวจข้อมูล อาชญากรรมจากผู้ตก เป็นเหยื่ออาชญากรรม โดยตรงครั้งแรกของ ประเทศไทย (National		

ชื่อประเทศ	ชื่อหน่วยงานที่เก็บ ข้อมูล/ วิธีการเก็บข้อมูล	ข้อดี	ข้อเสีย/ข้อจำกัด
	Crime Victimization Survey) - ในปี พ.ศ. 2550 สำนักงานกิจการยุติธรรม ร่วมกับสำนักงานสถิติ แห่งชาติ ได้ดำเนิน โครงการสำรวจข้อมูล สถิติอาชญากรรมภาค ประชาชน ในจังหวัด นครศรีธรรมราช พ.ศ. 2549 เป็นโครงการนำ ร่องการสำรวจข้อมูล อาชญากรรมจากผู้ตก เป็นเหยื่ออาชญากรรม โดยตรงครั้งแรกในส่วน ภูมิภาคของประเทศ ไทย (National Crime Victimization Survey) - ในปี พ.ศ. 2551 สำนักงานกิจการยุติธรรม ร่วมกับสำนักงานสถิติ แห่งชาติ ขยายผลการ ดำเนินงานด้านนี้อย่าง ต่อเนื่อง โดยดำเนิน โครงการสำรวจข้อมูล อาชญากรรมภาค ประชาชน ปี พ.ศ. 2551 ทำการสำรวจ อาชญากรรมทั่ว ประเทศเป็นครั้งแรก		